

Dziennik Urzędowy

L 120

Unii Europejskiej

Wydanie polskie

Legislacja

Tom 52

15 maja 2009

Spis treści

I Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa

ROZPORZĄDZENIA

Rozporządzenie Komisji (WE) nr 402/2009 z dnia 14 maja 2009 r. ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw 1

★ **Rozporządzenie Komisji (WE) nr 403/2009 z dnia 14 maja 2009 r. dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu L-waliny jako dodatku paszowego ⁽¹⁾ 3**

DYREKTYWY

★ **Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2009/33/WE z dnia 23 kwietnia 2009 r. w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego ⁽¹⁾ 5**

1

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

(Ciąg dalszy na następnej stronie)

PL

Akty, których tytuły wydrukowano zwykłą czcionką, odnoszą się do bieżącego zarządzania sprawami rolnictwa i generalnie zachowują ważność przez określony czas.

Tytuły wszystkich innych aktów poprzedza gwiazdka, a drukuje się je czcionką pogrubioną.

II Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa

DECYZJE

Komisja

2009/382/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 28 stycznia 2009 r. w sprawie pomocy państwa C 27/05 (ex NN 69/04) przyznanej na zakup pasz w regionie Friuli-Wenecja Julijska (art. 6 ustawy regionalnej nr 14 z dnia 20 sierpnia 2003 r. i zaproszenie do wyrażenia zainteresowania opublikowane przez Izbę Handlową w Trieście) (notyfikowana jako dokument nr C(2009) 187)..... 13

2009/383/WE:

- ★ Decyzja Komisji z dnia 14 maja 2009 r. zawieszająca ostateczne cła antydumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1683/2004 na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej 20

ZALECENIA

Komisja

2009/384/WE:

- ★ Zalecenie Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych ⁽¹⁾ 22

2009/385/WE:

- ★ Zalecenie Komisji z dnia 30 kwietnia 2009 r. uzupełniające zalecenia 2004/913/WE i 2005/162/WE w sprawie systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽¹⁾ 28

⁽¹⁾ Tekst mający znaczenie dla EOG

I

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja jest obowiązkowa)

ROZPORZĄDZENIA

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 402/2009

z dnia 14 maja 2009 r.

ustanawiające standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 1234/2007 z dnia 22 października 2007 r. ustanawiające wspólną organizację rynków rolnych oraz przepisy szczegółowe dotyczące niektórych produktów rolnych („rozporządzenie o jednolitej wspólnej organizacji rynku”) ⁽¹⁾,

uwzględniając rozporządzenie Komisji (WE) nr 1580/2007 z dnia 21 grudnia 2007 r. ustanawiające przepisy wykonawcze do rozporządzeń Rady (WE) nr 2200/96, (WE) nr 2201/96 i (WE) nr 1182/2007 w sektorze owoców i warzyw ⁽²⁾, w szczególności jego art. 138 ust. 1,

a także mając na uwadze, co następuje:

Rozporządzenie (WE) nr 1580/2007 przewiduje, w zastosowaniu wyników wielostronnych negocjacji handlowych Rundy Urugwajskiej, kryteria do ustalania przez Komisję standardowych wartości celnych dla przywozu z krajów trzecich, w odniesieniu do produktów i okresów określonych w części A załącznika XV do wspomnianego rozporządzenia,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Standardowe wartości celne w przywozie, o których mowa w art. 138 rozporządzenia (WE) nr 1580/2007, są ustalone w załączniku do niniejszego rozporządzenia.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 15 maja 2009 r.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2009 r.

W imieniu Komisji

Jean-Luc DEMARTY

Dyrektor Generalny ds. Rolnictwa i Rozwoju
Obszarów Wiejskich

⁽¹⁾ Dz.U. L 299 z 16.11.2007, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 350 z 31.12.2007, s. 1.

ZAŁĄCZNIK

Standardowe wartości celne w przywozie dla ustalania ceny wejścia niektórych owoców i warzyw

(EUR/100 kg)

Kod CN	Kod krajów trzecich ⁽¹⁾	Standardowa stawka celna w przywozie
0702 00 00	MA	53,3
	TN	115,0
	TR	101,5
	ZZ	89,9
0707 00 05	JO	155,5
	MA	32,7
	TR	143,8
	ZZ	110,7
0709 90 70	JO	216,7
	TR	116,6
	ZZ	166,7
0805 10 20	EG	44,5
	IL	54,1
	MA	43,6
	TN	49,2
	TR	99,9
	US	49,3
	ZZ	56,8
0805 50 10	AR	50,9
	TR	56,4
	ZA	67,0
	ZZ	58,1
0808 10 80	AR	80,2
	BR	71,7
	CL	72,4
	CN	100,3
	MK	42,0
	NZ	105,1
	US	133,5
	UY	71,7
	ZA	80,2
	ZZ	84,1

⁽¹⁾ Nomenklatura krajów ustalona w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 1833/2006 (Dz.U. L 354 z 14.12.2006, s. 19). Kod „ZZ” odpowiada „innym pochodzeniom”.

ROZPORZĄDZENIE KOMISJI (WE) NR 403/2009**z dnia 14 maja 2009 r.****dotyczące zezwolenia na stosowanie preparatu L-waliny jako dodatku paszowego****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 września 2003 r. w sprawie dodatków stosowanych w żywieniu zwierząt⁽¹⁾, w szczególności jego art. 9 ust. 2,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Rozporządzenie (WE) nr 1831/2003 przewiduje udzielenie zezwoleń na stosowanie dodatków w żywieniu zwierząt oraz określa sposób uzasadniania i procedury przyznawania takich zezwoleń.
- (2) Zgodnie z art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 złożony został wniosek o zezwolenie na stosowanie preparatu określonego w załączniku do niniejszego rozporządzenia. Do wniosku dołączone zostały dane szczegółowe oraz dokumenty wymagane na mocy art. 7 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003.
- (3) Wniosek dotyczy nowego zezwolenia na stosowanie aminokwasu L-waliny o czystości wynoszącej co najmniej 98 %, wytwarzanego przez *Escherichia coli* (K-12 AG314) FERM ABP-10640, jako dodatku paszowego u wszystkich gatunków, celem sklasyfikowania go w kategorii „dodatki dietetyczne”.
- (4) Z opinii Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności („Urząd”) z dnia 30 stycznia 2008 r.⁽²⁾ oraz z dnia 18 listopada 2008 r.⁽³⁾ wynika, że aminokwas L-walina o czystości co najmniej 98 % nie ma szkodliwego

wpływu na zdrowie zwierząt, zdrowie ludzi ani na środowisko naturalne oraz że jest on uznawany za źródło dostępnej waliny dla wszystkich gatunków. Zdaniem Urzędu nie ma potrzeby wprowadzania szczególnych wymogów dotyczących monitorowania po wprowadzeniu preparatu do obrotu. Urząd poddał również weryfikacji sprawozdanie dotyczące metody analizy dodatku paszowego w paszy, przedłożone przez wspólnotowe laboratorium referencyjne określone w rozporządzeniu (WE) nr 1831/2003.

- (5) Ocena tego preparatu dowodzi, że warunki udzielenia zezwolenia przewidziane w art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1831/2003 są spełnione. W związku z tym należy zezwolić na stosowanie preparatu, jak określono w załączniku do niniejszego rozporządzenia.
- (6) Środki przewidziane w niniejszym rozporządzeniu są zgodne z opinią Stałego Komitetu ds. Łańcucha Żywnościowego i Zdrowia Zwierząt,

PRZYJMUJE NINIEJSZE ROZPORZĄDZENIE:

Artykuł 1

Zezwala się na stosowanie preparatu wyszczególnionego w załączniku, należącego do kategorii „dodatki dietetyczne” i grupy funkcjonalnej „aminokwasy, ich sole i produkty podobne”, jako dodatku w żywieniu zwierząt przy zachowaniu warunków określonych w załączniku.

Artykuł 2

Niniejsze rozporządzenie wchodzi w życie dwudziestego dnia po jego opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Niniejsze rozporządzenie wiąże w całości i jest bezpośrednio stosowane we wszystkich państwach członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2009 r.

W imieniu Komisji
Androulla VASSILIOU
Członek Komisji

⁽¹⁾ Dz.U. L 268 z 18.10.2003, s. 29.

⁽²⁾ *Dziennik EFSA* (2008) 695, s. 1–21.

⁽³⁾ *Dziennik EFSA* (2008) 872, s. 1–6.

ZALĄCZNIK

Numer identyfikacyjny dodatku	Nazwa posiadacza zezwolenia	Dodatek	Skład, wzór chemiczny, opis, metoda analityczna	Gatunek lub kategoria zwierzęcia	Maksymalny wiek	Minimalna zawartość	Maksymalna zawartość	Inne przepisy	Data ważności zezwolenia
						mg/kg mieszanki paszowej pełnoporcjowej o wilgotności 12 %			
Kategoria dodatków dietetycznych. Grupa funkcjonalna: aminokwasy, ich sole i produkty podobne									
3c3.7.1	–	L-walina	Skład dodatku: L-walina o czystości co najmniej 98 % (suchej masy), wytwarzana przez <i>Escherichia coli</i> (K-12 AG314) FERM ABP-10640 Charakterystyka substancji czynnej: L-walina (C ₅ H ₁₁ NO ₂) Metoda analityczna: Wspólnotowa metoda oznaczania aminokwasów (rozporządzenie Komisji (WE) nr 152/2009 ⁽¹⁾)	Wszystkie gatunki	–	–	–	Należy wskazać wilgotność.	3 czerwca 2019 r.

(1) Dz.U. L 54 z 26.2.2009, s. 1.

DYREKTYWY

DYREKTYWA PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO I RADY 2009/33/WE

z dnia 23 kwietnia 2009 r.

w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

PARLAMENT EUROPEJSKI I RADA UNII EUROPEJSKIEJ,

gazów cieplarnianych i zanieczyszczenie powodowane przez transport jako jedną z głównych przeszkód na drodze do zrównoważonego rozwoju.

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 175 ust. 1,

(3) Decyzja nr 1600/2002/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 22 lipca 2002 r. ustanawiająca Szósty wspólnotowy program działań w zakresie środowiska naturalnego⁽⁴⁾ uznała potrzebę zastosowania konkretnych środków mających na celu zwiększenie efektywności energetycznej i oszczędności energii, integrację celów dotyczących zmian klimatu z polityką w zakresie transportu i energii, jak również potrzebę zastosowania konkretnych środków w sektorze transportowym w celu rozwiązania problemów dotyczących zużycia energii i emisji gazów cieplarnianych.

uwzględniając wniosek Komisji,

uwzględniając opinię Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego⁽¹⁾,

(4) W komunikacie Komisji z dnia 10 stycznia 2007 r. zatytułowanym „Europejska polityka energetyczna” zaproponowano zobowiązanie Unii Europejskiej do osiągnięcia do 2020 r. co najmniej 20 % redukcji emisji gazów cieplarnianych w stosunku do poziomu z 1990 r. Ponadto zaproponowano wiążące cele polegające na dalszej poprawie efektywności energetycznej o 20 %, osiągnięciu poziomu 20 % udziału energii odnawialnej w łącznym zużyciu energii i 10 % udziału energii odnawialnej w sektorze transportu we Wspólnocie do 2020 r., między innymi by podnieść bezpieczeństwo dostaw energii poprzez zróżnicowanie stosowanych paliw.

uwzględniając opinię Komitetu Regionów⁽²⁾,stanowiąc zgodnie z procedurą określoną w art. 251 Traktatu⁽³⁾,

(5) W komunikacie Komisji z dnia 19 października 2006 r. zatytułowanym „Plan działania na rzecz racjonalizacji zużycia energii: sposoby wykorzystania potencjału” zapowiedziano, że Komisja będzie kontynuować swoje wysiłki w kierunku rozwijania rynków dla bardziej ekologicznych, inteligentnych, bezpiecznych i energooszczędnych pojazdów poprzez zamówienia publiczne i podnoszenie świadomości.

a także mając na uwadze, co następuje:

(1) Zasoby naturalne, których ostrożne i racjonalne wykorzystywanie wymagane jest na mocy art. 174 ust. 1 Traktatu WE, obejmują ropę naftową, która jest głównym źródłem energii w Unii Europejskiej, lecz także poważnym źródłem emisji zanieczyszczeń.

(6) W przeglądzie średniookresowym białej księgi Komisji z 2001 r. dotyczącej transportu zatytułowanej „Utrzymać Europę w ruchu – Zrównoważona mobilność dla naszego kontynentu” z dnia 22 czerwca 2006 r. ogłoszono, że Unia będzie wspierać innowacje służące ochronie środowiska, w szczególności poprzez wprowadzanie kolejnych europejskich norm emisji (normy Euro) oraz promowanie czystych ekologicznie pojazdów w drodze zamówień publicznych.

(2) Komunikat Komisji z dnia 15 maja 2001 r. zatytułowany „Zrównoważona Europa dla lepszego świata: strategia Unii Europejskiej na rzecz zrównoważonego rozwoju” przedstawiony Radzie Europejskiej w Goteborgu w dniach 15 i 16 czerwca 2001 r. określił emisję

⁽¹⁾ Dz.U. C 195 z 18.8.2006, s. 26.

⁽²⁾ Dz.U. C 229 z 22.9.2006, s. 18.

⁽³⁾ Opinia Parlamentu Europejskiego z dnia 22 października 2008 r. (dotychczas nieopublikowana w Dzienniku Urzędowym) i decyzja Rady z dnia 30 marca 2009 r.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 242 z 10.9.2002, s. 1.

- (7) W swoim komunikacie z dnia 7 lutego 2007 r. zatytułowanym „Wyniki przeglądu wspólnotowej strategii na rzecz zmniejszenia emisji CO₂ pochodzących z samochodów osobowych i lekkich pojazdów dostawczych” Komisja przedstawiła wszechstronną nową strategię ukierunkowaną na umożliwienie Unii osiągnięcia docelowego poziomu emisji CO₂ wynoszącego 120 g/km dla nowych samochodów osobowych do 2012 r. Zaproponowano ramy prawne w celu zapewnienia doskonalenia technologii pojazdów. Dodatkowe środki powinny promować zamówienia publiczne na pojazdy efektywne paliwowo.
- (8) W zielonej księdze Komisji w sprawie transportu miejskiego z dnia 25 września 2007 r. zatytułowanej „W kierunku nowej kultury mobilności w mieście” zauważono również wsparcie zainteresowanych stron na rzecz wprowadzania na rynek ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów w drodze proekologicznej polityki zamówień publicznych. Zaproponowano w niej, że możliwym rozwiązaniem mogłaby być internalizacja kosztów zewnętrznych, związanych ze zużyciem energii, emisją CO₂ i zanieczyszczeń podczas całego cyklu jego użytkowania, jako dodatkowe kryterium udzielenia zamówienia, obok ceny pojazdu, będącego przedmiotem zamówienia. Ponadto zamówienia publiczne mogłyby przyznawać pierwszeństwo pojazdom spełniającym nowe normy Euro. Im wcześniej wejdą do eksploatacji ekologiczne pojazdy, tym szybciej ulegnie poprawie jakość powietrza na obszarach miejskich.
- (9) Grupa wysokiego szczebla CARS 21 w sprawozdaniu z dnia 12 grudnia 2005 r. poparła inicjatywę Komisji w sprawie promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów, pod warunkiem zastosowania neutralnego pod względem technologii i opartego na wynikach zintegrowanego podejścia, które uwzględniła producentów pojazdów, dostawców ropy naftowej lub paliw, zakłady naprawcze, klientów lub kierowców oraz organy publiczne.
- (10) Grupa wysokiego szczebla ds. konkurencyjności, energii i środowiska w swoim sprawozdaniu z dnia 27 lutego 2007 r. stwierdziła, że w ramach zamówień publicznych i prywatnych należy brać pod uwagę koszty całego cyklu użytkowania, ze szczególnym uwzględnieniem efektywności energetycznej. Państwa członkowskie i Wspólnota powinny opracować i opublikować wytyczne dotyczące dokonywania zakupów publicznych określające, jak wyjść poza kierowanie się najniższą ceną bardziej trwałych towarów pośrednich zgodnie z dyrektywą 2004/17/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. koordynującą procedury udzielania zamówień przez podmioty działające w sektorach gospodarki wodnej, energetyki, transportu i usług pocztowych⁽¹⁾ oraz dyrektywą 2004/18/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 31 marca 2004 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania zamówień publicznych na roboty budowlane, dostawy i usługi⁽²⁾.
- (11) Celem niniejszej dyrektywy jest pobudzenie rynku ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego, a zwłaszcza – ponieważ będzie miało to znaczący wpływ na środowisko – wywarciu wpływu na rynek znormalizowanych pojazdów produkowanych w dużej liczbie, takich jak samochody osobowe, autobusy, autokary i ciężarówki, poprzez zagwarantowanie popytu na ekologicznie czyste i energooszczędne pojazdy, który będzie na tyle znaczący, by zachęcić producentów i przemysł do inwestowania i dalszego udoskonalania pojazdów o niskim zużyciu energii, poziomie emisji CO₂ i zanieczyszczeń.
- (12) Państwa członkowskie powinny informować krajowe, regionalne i lokalne instytucje i podmioty zamawiające oraz podmioty świadczące usługi publicznego transportu pasażerskiego o przepisach odnoszących się do zakupu ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego.
- (13) Ekologicznie czyste i energooszczędne pojazdy początkowo mają wyższą cenę zakupu niż pojazdy konwencjonalne. Stworzenie wystarczającego popytu na takie pojazdy mogłoby zapewnić, by ekonomiczne korzyści skali doprowadziły do obniżenia kosztów.
- (14) Niniejsza dyrektywa stanowi odpowiedź na konieczność udzielenia wsparcia państwom członkowskim poprzez ułatwienie i zorganizowanie wymiany wiedzy i najlepszych praktyk w zakresie promowania zakupu ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów.
- (15) Zamówienia publiczne na pojazdy świadczące usługi transportu publicznego mogą mieć istotne znaczenie dla rynku, jeżeli zharmonizowane kryteria będą stosowane na poziomie Wspólnoty.
- (16) Największy wpływ na rynek oraz najbardziej opłacalne wyniki z punktu widzenia kosztów i korzyści osiąga się poprzez obowiązkowe włączenie kosztów zużycia energii oraz emisji CO₂ i zanieczyszczeń podczas cyklu użytkowania jako kryteriów udzielenia zamówień publicznych na pojazdy do świadczenia usług transportu publicznego.
- (17) Zgodnie z zakresem zastosowania dyrektywy 2004/17/WE lub dyrektywy 2004/18/WE oraz w pełnej zgodności z przepisami krajowymi wdrażającymi te dyrektywy, niniejsza dyrektywa powinna obejmować pojazdy transportu drogowego zakupione przez zarówno publiczne, jak i prywatne instytucje zamawiające i podmioty zamawiające. Ponadto niniejsza dyrektywa powinna obejmować zakup pojazdów transportu drogowego używanych w celu świadczenia usług publicznego transportu pasażerskiego na podstawie umowy o świadczenie usług publicznych, pozostawiając państwom członkowskim możliwość wyłączenia drobnych zakupów, aby uniknąć niepotrzebnych obciążeń administracyjnych.

(1) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 1.

(2) Dz.U. L 134 z 30.4.2004, s. 114.

- (18) Zgodnie z dyrektywą 2007/46/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 5 września 2007 r. ustanawiającą ramy dla homologacji pojazdów silnikowych i ich przyczep oraz układów, części i oddzielnych zespołów technicznych przeznaczonych do tych pojazdów (dyrektywa ramowa)⁽¹⁾ oraz w celu uniknięcia nadmiernych obciążeń administracyjnych państwa członkowskie powinny mieć możliwość zwolnienia instytucji i operatorów z wymogów ustanowionych w niniejszej dyrektywie przy zakupie pojazdów zaprojektowanych i zbudowanych do specjalnego użytku.
- (19) Niniejsza dyrektywa powinna przewidywać kilka opcji umożliwiających uwzględnienie zużycia energii i oddziaływania na środowisko. To umożliwiłoby instytucjom i operatorom, którzy już wypracowali metody dostosowane do ich lokalnych potrzeb i warunków, dalsze stosowanie tych metod.
- (20) Włączenie zużycia energii oraz emisji CO₂ i zanieczyszczeń jako kryteriów udzielenia zamówień publicznych nie oznacza wyższych kosztów, ale raczej umożliwia założenie kosztów cyklu użytkowania w decyzji dotyczącej zamówienia. W uzupełnieniu do prawodawstwa dotyczącego norm Euro, w którym określono maksymalne poziomy emisji, niniejsze podejście określa wartości pieniężne rzeczywistych emisji zanieczyszczeń i nie wymaga ustanowienia jakichkolwiek dodatkowych norm.
- (21) Instytucje zamawiające, podmioty zamawiające oraz operatorów zachęca się, aby spełniając wymóg uwzględniania zużycia energii i oddziaływania na środowisko przez ustalenie specyfikacji technicznych, ustalali specyfikacje dotyczące sprawności energetycznej i oddziaływania na środowisko na poziomie wyższym niż przewidziany w prawodawstwie wspólnotowym, z uwzględnieniem np. norm Euro, które zostały już przyjęte, ale jeszcze nie są obowiązkowe.
- (22) Badanie ExternE⁽²⁾, program Komisji „Czyste powietrze dla Europy” (CAFE)⁽³⁾ oraz studium HEATCO⁽⁴⁾ dostarczyły informacji na temat kosztów emisji CO₂, tlenków azotu (NO_x), węglowodorów niemetanowych (NMHC) i cząstek stałych. W celu uproszczenia procedury udzielania zamówień uwzględniono koszty według obecnych wartości.
- (23) Niniejsza dyrektywa powinna określić zakres kosztów związanych z emisją CO₂ i zanieczyszczeń, który z jednej strony zapewni instytucjom zamawiającym, podmiotom zamawiającym oraz operatorom odpowiedni stopień elastyczności pozwalający uwzględnić ich lokalne uwarunkowania, a z drugiej strony zagwarantuje odpowiedni stopień harmonizacji.
- (24) Obowiązek stosowania omawianych kryteriów podczas udzielania zamówień na ekologicznie czyste i energooszczędne pojazdy nie wyklucza włączenia innych istotnych kryteriów udzielania zamówień. Nie uniemożliwia również wyboru dodatkowo wyposażonych pojazdów, zmodernizowanych w celu osiągnięcia wyższych parametrów środowiskowych. Takie inne istotne kryteria udzielenia zamówień publicznych mogą również zostać włączone do zamówień publicznych objętych dyrektywami 2004/17/WE lub 2004/18/WE, pod warunkiem że będą związane z przedmiotem zamówienia, nie wpłyną na nieograniczoną wolność wyboru instytucji zamawiającej lub podmiotu zamawiającego, będą wyraźnie podane i będą zgodne z podstawowymi zasadami Traktatu.
- (25) Metoda wyliczenia kosztów emisji zanieczyszczeń podczas cyklu użytkowania pojazdu w celu podjęcia decyzji o udzieleniu zamówień na zakup pojazdów, w tym wyliczenia wartości liczbowych określonych w niniejszej dyrektywie, nie narusza wspólnotowych przepisów w odniesieniu do kosztów zewnętrznych.
- (26) Przeglądy i rewizje metody obliczeniowej określonej w niniejszej dyrektywie powinny uwzględniać odpowiednie powiązane wspólnotowe środki legislacyjne i zmierzać do osiągnięcia spójności z nimi.
- (27) Energetyczne i środowiskowe kryteria udzielania zamówień publicznych powinny znajdować się wśród różnych kryteriów branych pod uwagę przez instytucje lub podmioty zamawiające przy podejmowaniu decyzji o udzieleniu zamówienia publicznego na ekologicznie czyste i energooszczędne pojazdy transportu drogowego.
- (28) Niniejsza dyrektywa nie powinna uniemożliwiać instytucjom zamawiającym i podmiotom zamawiającym udzielania pierwszeństwa najnowszym normom Euro podczas zakupu pojazdów do świadczenia usług transportu publicznego, zanim normy te staną się obowiązkowe. Nie powinna również uniemożliwiać instytucjom zamawiającym i podmiotom zamawiającym udzielania pierwszeństwa paliwom alternatywnym, np. wodorowi, gazowi skroplonemu (LPG), sprężonemu gazowi ziemnemu (CNG) i biopaliwom, pod warunkiem że uwzględniane są czynniki energetyczny i oddziaływania na środowisko podczas całego cyklu użytkowania.
- (29) Należy opracować znormalizowane procedury testowe Wspólnot Europejskich dla dodatkowych kategorii pojazdów, aby poprawić porównywalność i przejrzystość danych producenta. Producenci powinni być zachęceni do przedstawienia danych dotyczących ogólnego zużycia energii, emisji CO₂ i zanieczyszczeń podczas całego cyklu użytkowania.

(1) Dz.U. L 263 z 9.10.2007, s. 1.

(2) Bickel, P., Friedrich, R., ExternE. Externalities of Energy. Methodology 2005, update, European Commission, Publications Office, Luxembourg, 2005.

(3) Holland, M., et al., (2005a). Methodology for the Cost-Benefit Analysis for CAFE: Volume 1: Overview of Methodology. AEA Technology Environment, Didcot, 2005.

(4) Bickel, P., et al., HEATCO Deliverable 5. Proposal for Harmonised Guidelines, Stuttgart, 2006.

- (30) W wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska ⁽¹⁾ oraz w rozporządzeniu Komisji (WE) nr 800/2008 z dnia 6 sierpnia 2008 r. uznającym niektóre rodzaje pomocy za zgodne ze wspólnym rynkiem w zastosowaniu art. 87 i 88 Traktatu (ogólne rozporządzenie w sprawie wyłączeń blokowych) ⁽²⁾ uznano możliwość wsparcia publicznego na rzecz zakupu ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu, które wykraczają poza obowiązujące wymagania dotyczące ochrony środowiska. W tym kontekście istotne są również wytyczne zawarte w komunikacie Komisji zatytułowanym „Wspólnotowe wytyczne dotyczące pomocy państwa na rzecz przedsiębiorstw kolejowych” ⁽³⁾, w szczególności przypis 1 do pkt 34 i przypis 3 do pkt 36. W odniesieniu do tego rodzaju pomocy państwa nadal będą jednak miały zastosowanie postanowienia Traktatu, w szczególności jego art. 87 i 88.
- (31) W wytycznych wspólnotowych w sprawie pomocy państwa na ochronę środowiska uznano możliwość wsparcia publicznego na rzecz promowania rozwoju infrastruktury niezbędnej do dystrybucji paliw alternatywnych. W odniesieniu do tego rodzaju pomocy państwa nadal będą jednak miały zastosowanie postanowienia Traktatu, w szczególności jego art. 87 i 88.
- (32) Zakup ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego jest szansą dla miast, które chcą być postrzegane jako wrażliwe na kwestie ochrony środowiska. W tym kontekście ważne jest udostępnianie w Internecie informacji dotyczących zamówień publicznych zgodnie z niniejszą dyrektywą.
- (33) Należy zachęcać do publikowania w Internecie istotnych informacji dotyczących dostępnych w państwach członkowskich instrumentów finansowych przeznaczonych dla mobilności miejskiej oraz promowania ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego.
- (34) Środki niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy powinny zostać przyjęte zgodnie z decyzją Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiającą warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji ⁽⁴⁾.
- (35) W szczególności Komisja powinna być uprawniona do dostosowania do inflacji i postępu technicznego danych w celu obliczenia kosztów operacyjnych podczas cyklu użytkowania pojazdów. Ponieważ środki te mają ogólny zakres i zostały opracowane w celu zmiany elementów innych niż istotne niniejszej dyrektywy, muszą one zostać przyjęte zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą przewidzianą w art. 5a decyzji Rady 1999/468/WE.
- (36) Ponieważ cel niniejszej dyrektywy, polegający na promowaniu i stymulowaniu rynku ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów, a także lepszego wkładu sektora transportu na rzecz polityk Wspólnoty w dziedzinie środowiska, zmian klimatycznych i energii, nie może zostać w wystarczającym stopniu osiągnięty przez państwa członkowskie, możliwe jest natomiast jego lepsze osiągnięcie na poziomie Wspólnoty, aby zapewnić masę krytyczną pojazdów niezbędną dla prowadzenia przez europejski przemysł opłacalnych prac rozwojowych, Wspólnota może podjąć działania zgodnie z zasadą pomocniczości określoną w art. 5 Traktatu. Zgodnie z zasadą proporcjonalności określoną w tym artykule niniejsza dyrektywa nie wykracza poza to, co jest konieczne do osiągnięcia tych celów.
- (37) Państwa członkowskie i Komisja powinny nadal promować ekologicznie czyste i energooszczędne pojazdy transportu drogowego. W tym kontekście ważną rolę mogłyby odgrywać krajowe i regionalne programy operacyjne określone w rozporządzeniu Rady (WE) nr 1083/2006 z dnia 11 lipca 2006 r. ustanawiającym przepisy ogólne dotyczące Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Europejskiego Funduszu Społecznego oraz Funduszu Spójności ⁽⁵⁾. Ponadto programy wspólnotowe takie jak Civitas i „Inteligentna energia – Europa” mogłyby przyczynić się do poprawy mobilności miejskiej, jednocześnie ograniczając jego niepożądane skutki.
- (38) Zgodnie z pkt 34 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa ⁽⁶⁾ zachęca się państwa członkowskie do sporządzania, dla ich własnych celów i w interesie Wspólnoty, własnych tabel, które w możliwie najszerszym zakresie odzwierciedlają korelacje pomiędzy niniejszą dyrektywą a środkami transportacji, oraz do podawania ich do wiadomości publicznej,

PRZYJMUJĄ NINIEJSZĄ DYREKTYWĘ:

Artykuł 1

Przedmiot i cele

Niniejsza dyrektywa nakłada na instytucje zamawiające, podmioty zamawiające oraz niektórych operatorów obowiązek uwzględniania przy zakupie pojazdów transportu drogowego czynnika energetycznego, i oddziaływania na środowisko podczas całego cyklu użytkowania pojazdu, w tym zużycia energii oraz emisji CO₂ i niektórych zanieczyszczeń, w celu promowania i pobudzania rynku ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów oraz zwiększania udziału sektora transportowego w polityce Wspólnoty dotyczącej środowiska, klimatu i energii.

Artykuł 2

Zwolnienia

Państwa członkowskie mogą zwolnić z wymogów określonych w niniejszej dyrektywie zamówienia na zakup pojazdów, o których mowa w art. 2 ust. 3 dyrektywy 2007/46/WE, które nie podlegają homologacji typu lub dopuszczeniu indywidualnemu na ich terytorium.

⁽¹⁾ Dz.U. C 82 z 1.4.2008, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 214 z 9.8.2008, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. C 184 z 22.7.2008, s. 13.

⁽⁴⁾ Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23.

⁽⁵⁾ Dz.U. L 210 z 31.7.2006, s. 25.

⁽⁶⁾ Dz.U. C 321 z 31.12.2003, s. 1.

Artykuł 3**Zakres**

Niniejsza dyrektywa ma zastosowanie do zamówień na zakup pojazdów transportu drogowego przez:

- a) instytucje zamawiające lub podmioty zamawiające, o ile mają one obowiązek stosowania procedur udzielania zamówień określonych w dyrektywach 2004/17/WE i 2004/18/WE;
- b) podmioty gospodarcze, na wywiązanie się ze zobowiązań dotyczących usług publicznych w ramach umowy o świadczenie usług publicznych w rozumieniu rozporządzenia (WE) nr 1370/2007 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 23 października 2007 r. dotyczącego usług publicznych w zakresie kolejowego i drogowego transportu pasażerskiego⁽¹⁾ ponad wartość progową określoną przez państwa członkowskie, nieprzekraczającą wartości progowych określonych w dyrektywach 2004/17/WE i 2004/18/WE.

Artykuł 4**Definicje**

Do celów niniejszej dyrektywy:

- 1) „instytucje zamawiające” oznaczają instytucje zamawiające w rozumieniu art. 2 ust. 1 lit. a) dyrektywy 2004/17/WE oraz art. 1 ust. 9 dyrektywy 2004/18/WE;
- 2) „podmioty zamawiające” oznaczają podmioty zamawiające określone w art. 2 ust. 2 dyrektywy 2004/17/WE;
- 3) „pojazd transportu drogowego” oznacza pojazd należący do jednej z kategorii wymienionych w tabeli 3 załącznika.

Artykuł 5**Zakup ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego**

1. Państwa członkowskie zapewniają, od dnia 4 grudnia 2010 r., że wszystkie instytucje zamawiające, podmioty zamawiające i operatorzy, o których mowa w art. 3, uwzględniali przy zakupie pojazdów transportu drogowego czynniki energetyczny i oddziaływania na środowisko podczas cyklu użytkowania pojazdu określone w ust. 2 i stosowały co najmniej jedną z możliwości określonych w ust. 3.

2. Uwzględniane czynniki energetyczny i oddziaływania na środowisko obejmują co najmniej:

- a) zużycie energii;
- b) emisje CO₂; oraz
- c) emisje NO_x, NMHC i cząstek stałych.

Poza czynnikami energetycznym i oddziaływania na środowisko wymienionymi w akapicie pierwszym instytucje zamawiające, podmioty zamawiające i operatorzy mogą także uwzględnić inne czynniki oddziaływania na środowisko.

3. Wymogi określone w ust. 1 i 2 spełnia się, stosując jedną z następujących możliwości:

- a) poprzez określenie w dokumentacji zakupu pojazdów transportu drogowego wymogów technicznych dotyczących parametrów energetycznych i środowiskowych dla każdego rozważanego rodzaju oddziaływania, a także wszelkich dodatkowych skutków dla środowiska; lub
- b) poprzez uwzględnienie czynników oddziaływania na zużycie energii i na środowisko przy podejmowaniu decyzji o zakupie, przy czym:

— w przypadku stosowania procedury przetargowej czynniki te są rozpatrywane jako kryteria udzielenia zamówienia, oraz

— w przypadku określenia wartości pieniężnej tych czynników w celu uwzględnienia ich przy podejmowaniu decyzji o zakupie należy korzystać z metodologii określonej w art. 6.

Artykuł 6**Metodologia obliczania kosztów całego cyklu użytkowania**

1. Do celów art. 5 ust. 3 lit. b) tiret drugie wartość pieniężną kosztów operacyjnych podczas całego cyklu użytkowania dla zużycia energii oraz dla emisji CO₂ i zanieczyszczeń, jak określono w tabeli 2 załącznika, które są związane z eksploatacją pojazdów przeznaczonych do zakupu i oblicza się według metodyki określonej w następujących punktach:

- a) koszty zużycia energii podczas cyklu użytkowania związane z eksploatacją pojazdów oblicza się przy użyciu następującej metodologii:

— zużycie paliwa na kilometr przez pojazdy zgodnie z ust. 2 powinno być obliczane w jednostkach zużycia energii na kilometr, czy to podawane bezpośrednio, jak to jest w przypadku samochodów elektrycznych, czy też nie. Tam, gdzie zużycie paliwa jest podawane w innych jednostkach, powinno zostać przekształcone na zużycie energii na kilometr przy użyciu współczynników przeliczeniowych wartości energetycznej poszczególnych paliw określonych w tabeli 1 w załączniku,

— stosuje się jedną wartość pieniężną za jednostkę energii. Wspomniana jedna wartość to niższy z kosztów za jednostkę energii uzyskanej z benzyny lub oleju napędowego przed opodatkowaniem, stosowanych jako paliwo używane w transporcie,

⁽¹⁾ Dz.U. L 315 z 3.12.2007, s. 1.

— koszty zużycia energii podczas cyklu użytkowania pojazdu obliczane są poprzez pomnożenie zgodnego z ust. 3 przebiegu podczas cyklu użytkowania, w razie potrzeby z uwzględnieniem dotychczasowego przebiegu, przez zużycie energii na kilometr obliczone zgodnie z tiret pierwszym niniejszej litery oraz przez koszt jednostki energii obliczony zgodnie z tiret drugim niniejszej litery;

b) koszty emisji CO₂ związane z eksploatacją pojazdu podczas całego cyklu jego użytkowania oblicza się przez pomnożenie ustalonego zgodnie z ust. 3 przebiegu podczas całego cyklu użytkowania, w razie potrzeby z uwzględnieniem dotychczasowego przebiegu, przez emisję CO₂ w kilogramach na kilometr zgodnie z ust. 2 oraz przez koszt na kilogram zawarty w zakresie podanym w tabeli 2 załącznika;

c) koszty emisji zanieczyszczeń związane z eksploatacją pojazdu podczas całego cyklu jego użytkowania wymienione w tabeli 2 załącznika oblicza się poprzez zsumowanie kosztów emisji NO_x, NMHC i cząstek stałych podczas całego cyklu użytkowania. Koszty emisji poszczególnych zanieczyszczeń podczas całego cyklu użytkowania oblicza się przez pomnożenie ustalonego zgodnie z ust. 3 przebiegu podczas całego cyklu użytkowania, w razie potrzeby z uwzględnieniem dotychczasowego przebiegu, przez emisję w gramach na kilometr zgodnie z ust. 2 oraz przez odpowiednie koszty na gram. Koszt ustala się na podstawie uśrednionych wartości UE zawartych w tabeli 2 załącznika.

Institucje zamawiające, podmioty zamawiające i operatorzy, o których mowa w art. 3, mogą stosować wyższe koszty, pod warunkiem że nie przekraczają one dwukrotności odpowiednich wartości określonych w tabeli 2 załącznika.

2. Związane z eksploatacją pojazdu zużycie paliwa oraz emisje CO₂ i zanieczyszczeń w przeliczeniu na kilometr, jak określono w tabeli 2 załącznika, związane z eksploatacją pojazdu opierają się na znormalizowanych wspólnotowych procedurach testowych w odniesieniu do pojazdów, dla których w przepisach wspólnotowych dotyczących homologacji typu zostały ustalone takie procedury testowe. W odniesieniu do pojazdów nieobjętych znormalizowanymi wspólnotowymi procedurami testowymi zapewnia się porównywalność między różnymi ofertami przez wykorzystanie powszechnie uznanych procedur testowych, wyników testów przeprowadzonych dla danej instytucji lub informacji dostarczonych przez producenta.

3. Przebieg podczas całego cyklu użytkowania pojazdu, o ile nie określono inaczej, należy ustalić na podstawie tabeli 3 załącznika.

Artykuł 7

Dostosowania do postępu technicznego

Komisja dostosowuje do inflacji i postępu technicznego zawarte w załączniku dane przeznaczone do obliczania kosztów opera-

cyjnych podczas całego cyklu użytkowania pojazdów transportu drogowego. Środki te, mające na celu zmianę innych niż istotne elementów niniejszej dyrektywy, przyjmuje się zgodnie z procedurą regulacyjną połączoną z kontrolą, o której mowa w art. 9 ust. 2.

Artykuł 8

Wymiana najlepszych praktyk

Komisja ułatwia i organizuje wymianę wiedzy i najlepszych praktyk między państwami członkowskimi na temat praktyk w zakresie promowania zakupu ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego za pomocą instytucji zamawiających, podmiotów zamawiających i operatorów, o których mowa w art. 3.

Artykuł 9

Procedura Komitetu

1. Komisję wspomaga komitet.

2. W przypadku odesłania do niniejszego ustępu stosuje się art. 5a ust. 1–4 oraz art. 7 decyzji 1999/468/WE z uwzględnieniem jej art. 8.

Artykuł 10

Sprawozdawczość i przegląd

1. Raz na dwa lata, ze skutkiem od dnia 4 grudnia 2010 r., Komisja przygotowuje sprawozdanie na temat stosowania niniejszej dyrektywy i działań podejmowanych przez poszczególne państwa członkowskie w celu promowania zakupu ekologicznie czystych i energooszczędnych pojazdów transportu drogowego.

2. W sprawozdaniach tych Komisja dokonuje oceny skutków niniejszej dyrektywy, a w szczególności możliwości, o których mowa w art. 5 ust. 3, oraz potrzeby dalszych działań i w stosownych przypadkach przedstawia ich propozycje.

W sprawozdaniach Komisja porównuje nominalną i względną liczbę nabytych pojazdów odpowiadających najlepszej alternatywnej ofercie rynkowej pod względem energetycznym i oddziaływania na środowisko podczas całego pełnego cyklu użytkowania, w ramach każdej z kategorii pojazdów wymienionych w tabeli 3 załącznika, w odniesieniu do całości rynku tych pojazdów, i ocenia, w jaki sposób możliwości, o których mowa w art. 5 ust. 3, wywarły wpływ na rynek. Komisja ocenia potrzeby dalszych działań i w stosownych przypadkach przedstawia ich propozycje.

3. Nie później niż w dniu przedstawienia pierwszego sprawozdania Komisja dokonuje analizy możliwości, o których mowa w art. 5 ust. 3, przedstawia ocenę metodologii określonej w art. 6 i w razie potrzeby proponuje odpowiednie dostosowania.

*Artykuł 11***Transpozycja**

1. Państwa członkowskie wprowadzają w życie przepisy ustawowe, wykonawcze i administracyjne niezbędne do wykonania niniejszej dyrektywy najpóźniej do dnia 4 grudnia 2010 r. Państwa członkowskie niezwłocznie przekazują Komisji tekst tych przepisów.

Środki przyjęte przez państwa członkowskie zawierają odniesienie do niniejszej dyrektywy lub odniesienie takie towarzyszy ich urzędowej publikacji. Metody dokonywania takiego odniesienia są określane przez państwa członkowskie.

2. Państwa członkowskie przekazują Komisji tekst podstawowych przepisów prawa krajowego przyjętych w dziedzinie objętej niniejszą dyrektywą.

*Artykuł 12***Wejście w życie**

Niniejsza dyrektywa wchodzi w życie dwudziestego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

*Artykuł 13***Adresaci**

Niniejsza dyrektywa jest skierowana do państw członkowskich.

Sporządzono w Strasburgu, dnia 23 kwietnia 2009 r.

*W imieniu Parlamentu
Europejskiego*
H.-G. PÖTTERING
Przewodniczący

W imieniu Rady
P. NEČAS
Przewodniczący

ZAŁĄCZNIK

Dane przeznaczone do obliczenia kosztów zewnętrznych podczas cyklu użytkowania pojazdów transportu drogowego związane z eksploatacją

Tabela 1. Wartość energetyczna paliw silnikowych

Paliwo	Wartość energetyczna
Olej napędowy	36 MJ/litr
Benzyna	32 MJ/litr
Gaz ziemny/biogaz	33–38 MJ/Nm ³
Skroplony gaz (LPG)	24 MJ/litr
Etanol	21 MJ/litr
Biodiesel	33 MJ/litr
Paliwo emulsyjne	32 MJ/litr
Wodór	11 MJ/Nm ³

Tabela 2. Koszty emisji w transporcie drogowym (według cen z 2007 r.)

CO ₂	NO _x	NMHC	Cząstki stałe
0,03–0,04 EUR/kg	0,0044 EUR/g	0,001 EUR/g	0,087 EUR/g

Tabela 3. Przebieg podczas całego cyklu użytkowania pojazdu transportu drogowego

Kategoria pojazdu (kategorie M i N jak określono w dyrektywie 2007/46/WE)	Przebieg podczas cyklu użytkowania
Samochody osobowe (M ₁)	200 000 km
Lekkie pojazdy ciężarowe (N ₁)	250 000 km
Pojazdy ciężarowe o dużej ładowności (N ₂ , N ₃)	1 000 000 km
Autobusy (M ₂ , M ₃)	800 000 km

II

(Akty przyjęte na mocy Traktatów WE/Euratom, których publikacja nie jest obowiązkowa)

DECYZJE

KOMISJA

DECYZJA KOMISJI

z dnia 28 stycznia 2009 r.

w sprawie pomocy państwa C 27/05 (ex NN 69/04) przyznanej na zakup pasz w regionie Friuli-Wenecja Julijska (art. 6 ustawy regionalnej nr 14 z dnia 20 sierpnia 2003 r. i zaproszenie do wyrażenia zainteresowania opublikowane przez Izbę Handlową w Trieście)

(notyfikowana jako dokument nr C(2009) 187)

(Jedynie tekst w języku włoskim jest autentyczny)

(2009/382/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 88 ust. 2 akapit pierwszy,

po zaproszeniu zainteresowanych stron do przesyłania uwag zgodnie z wyżej wymienionym artykułem,

a także mając na uwadze, co następuje:

I. PROCEDURA

- (1) Pismem z dnia 2 kwietnia 2004 r. służby Komisji, po otrzymaniu informacji, a następnie skargi, z których wynikało, że ustawa regionalna nr 14 z dnia 20 sierpnia 2003 r. regionu Friuli-Wenecja Julijska (*la legge regionale 20 agosto 2003, n. 14 della Regione Friuli-Venezia Giulia*) miała zawierać przepisy o przyznaniu izbom handlowym w Trieście i Gorycji środków na pokrycie zapotrzebowania na pasze w przedsiębiorstwach hodowlanych dotkniętych skutkami suszy w 2003 r., wezwały władze włoskie do udzielenia wyjaśnień w tym zakresie.
- (2) Ponieważ nie została nadesłana żadna odpowiedź przed upływem terminu czterech tygodni, wyznaczonego dla władz włoskich na przekazanie wymaganych informacji, pismem z dnia 26 maja 2004 r. służby Komisji przesyłały do władz włoskich monit.
- (3) Pismem z dnia 10 czerwca 2004 r., zarejestrowanym dnia 15 czerwca 2004 r., Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało służbom Komisji pismo władz włoskich, w którym te ostatnie

twierdzą, że przesyłały do izb handlowych w Trieście i Gorycji dwie noty, datowane odpowiednio na 30 września 2003 r. i 12 marca 2004 r., by zwrócić ich uwagę na konieczność opublikowania zaproszenia do wyrażenia zainteresowania pomocą przewidzianą w art. 6 ww. ustawy oraz zgłoszenia tego faktu Komisji.

- (4) Na podstawie tych informacji pismem z dnia 28 czerwca 2004 r. służby Komisji wezwały władze włoskie do ujawnienia treści przedmiotowych not oraz zaproszeń do wyrażenia zainteresowania przygotowanych przez te dwie izby handlowe. Ponadto służby Komisji zwróciły się z zapytaniem, czy pomoc została przyznana, a jeśli tak, to wezwały do podania kwot i poinformowania, w jaki sposób pomoc została przyznana.
- (5) Pismem z dnia 27 września 2004 r., zarejestrowanym dnia 29 września 2004 r., Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało Komisji treść not i informacje, o które Komisja zwróciła się w piśmie z dnia 28 czerwca 2004 r.
- (6) Ponieważ z powyższych informacji wynikało w sposób oczywisty, że zaproszenie Izby Handlowej w Trieście do wyrażenia zainteresowania już zostało opublikowane i obowiązywało oraz że pomoc, jaką izby handlowe mogły wypłacić lub jaką już wypłaciły, nie była przewidziana w przepisach ogólnych systemu pomocy izb handlowych zatwierdzonego przez Komisję w ramach pomocy N 241/01, służby Komisji postanowiły założyć akta dla pomocy niezgłoszonej oznaczonej numerem NN 69/04.

- (7) Pismem z dnia 12 listopada 2004 r. służby Komisji wezwały władze włoskie do udzielenia uzupełniających informacji na temat przedmiotowej pomocy.
- (8) W tym samym dniu Komisja otrzymała pismo od władz włoskich, zawierające informacje, które uzupełniały informacje, o udzielenie których wezwano pismem z dnia 28 czerwca 2004 r. (zob. motyw 4).
- (9) Pismem z dnia 6 stycznia 2005 r., zarejestrowanym dnia 11 stycznia 2005 r., Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało Komisji pismo władz włoskich, w którym te ostatnie zwracały się z prośbą o przedłużenie terminu, który był im wyznaczony na udzielenie dodatkowych informacji na temat przedmiotowej pomocy, aby móc ponownie przeanalizować właściwe przepisy regionalne.
- (10) Pismem z dnia 25 stycznia 2005 r. służby Komisji wyraziły zgodę na przedłużenie terminu o jeden miesiąc.
- (11) Pismem z dnia 21 lutego 2005 r. Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przesłało Komisji pismo władz włoskich, w którym te ostatnie uściślały, że Izba Handlowa w Gorycji nie wdrożyła przewidzianego programu pomocy i rezygnuje z wdrożenia go (do pisma załączono uchwałę Izby Handlowej w Gorycji, potwierdzającą tę informację).
- (12) Pismem z dnia 28 lutego 2005 r., zarejestrowanym dnia 1 marca 2005 r. oraz pismem z dnia 30 marca 2005 r., zarejestrowanym dnia 31 marca 2005 r., Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało Komisji informacje uzupełniające na temat pomocy przyznanej przez Izbę Handlową w Trieście.
- (13) Pismem z dnia 22 lipca 2005 r. ⁽¹⁾ Komisja poinformowała Włochy o swojej decyzji w sprawie wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, w odniesieniu do pomocy na zakup pasz, przewidzianej w art. 6 ustawy regionalnej nr 14 z dnia 20 sierpnia 2003 r. i stanowiącej przedmiot zaproszenia do wyrażenia zainteresowania opublikowanego przez Izbę Handlową w Trieście.
- (14) Decyzja Komisji w sprawie wszczęcia postępowania została opublikowana w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej* ⁽²⁾. Komisja poprosiła zainteresowane strony o przesyłanie uwag dotyczących tej pomocy.
- (15) Komisja nie otrzymała uwag na ten temat od zainteresowanych stron.
- (16) Artykuł 6 ustawy regionalnej nr 14 regionu Friuli-Wenecja Julijska z dnia 20 sierpnia 2003 r. (zwanej dalej „ustawą regionalną nr 14”) stanowi, że regionalna administracja jest uprawniona do przyznania nadzwyczajnego dofinansowania w wysokości 170 000 EUR Izbie Handlowej, Przemysłowej, Rzemieśniczej i Rolniczej w Trieście oraz w wysokości 80 000 EUR Izbie Handlowej, Przemysłowej, Rzemieśniczej i Rolniczej w Gorycji, by umożliwić sprostanie nadzwyczajnym okolicznościom związanym z żywieniem bydła przedsiębiorstwom hodowlanym dotkniętym skutkami suszy w 2003 r. i położonym na obszarach nie obsługiwanych przez spółdzielcze systemy nawadniania.
- (17) Zaproszenie do wyrażenia zainteresowania opublikowane przez Izbę Handlową w Trieście przewiduje wsparcie finansowe dla przedsiębiorstw hodowlanych z prowincji Triest, które zostały dotknięte skutkami suszy w 2003 r. i które, nie mogąc nawadniać swoich gruntów, ponieważ nie są objęte spółdzielczym systemem nawadniania, poniosły straty w produkcji w wysokości co najmniej 20 % na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania lub 30 % na innych obszarach. Wsparcie to miało formę pomocy na zakup pasz niezbędnych do żywienia zwierząt.
- (18) Pomoc jest wypłacana po okazaniu faktur zakupu pasz wystawionych między dniem 1 maja a 20 listopada 2003 r. i obejmujących ilość pasz niezbędną do pokrycia zapotrzebowania żywieniowego, obliczonego na jednostkę pogłowia (zwaną dalej „JP”) hodowaną w przedsiębiorstwie i należąca do osób prowadzących przedsiębiorstwo. Jednostkami pogłowia są bydło, owce, kozy i konie rzeźne lub wykorzystywane do pracy; w przypadku zwierząt rzeźnych uwzględniane są tylko JP hodowane bezpośrednio przez osoby prowadzące przedsiębiorstwo lub przez bezpośrednich hodowców zarejestrowanych w zakładzie ubezpieczeń społecznych INPS (*Istituto nazionale per la previdenza sociale* – Krajowy Zakład Ubezpieczeń Społecznych) dla sektora rolniczego. Określenie „pasza” oznacza wszelki rodzaj suszonego siana.
- (19) Pomoc może być wypłacana do chwili wyczerpania funduszu w tym celu utworzonego i jest przyznawana każdemu przedsiębiorstwu mającemu siedzibę w prowincji Triest, które złoży odpowiedni wniosek.
- (20) Maksymalną ilość refundowanej paszy na JP ustalono na 15 kwintali. Cenę odniesienia zastosowaną do obliczenia wysokości pomocy ustalono na 20 EUR netto, bez podatku VAT. W przypadku gdy liczba wniosków przekroczyłaby liczbę przewidywaną, indywidualna pomoc na JP ma być proporcjonalnie zmniejszona.
- (21) W przypadku gdy przedsiębiorstwa beneficjenci złożyły wnioski i otrzymają inną pomoc należną w związku ze skutkami suszy w 2003 r., wysokość pomocy przewidzianej w zaproszeniu do wyrażenia zainteresowania zostanie odpowiednio zmniejszona.

II. OPIS

⁽¹⁾ Zob. pismo SG(2005)-Greffé D/203816.

⁽²⁾ Dz.U. C 233 z 22.9.2005, s. 5.

III. WSZCZĘCIE POSTĘPOWANIA, O KTÓRYM MOWA W ART. 88 UST. 2 TRAKTATU WE

(22) Komisja wszczęła postępowanie, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, ponieważ żywiła wątpliwości co do zgodności przedmiotowych środków pomocy ze wspólnym rynkiem. Wątpliwości Komisji wynikały z następujących faktów:

- a) na podstawie zgłoszonych jej przepisów Komisja nie mogła stwierdzić, że poziomy wielkości strat zostały ustalone ściśle zgodnie z przepisami pkt 11.3 wspólnotowych wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym⁽¹⁾ (zwanym dalej „wytycznymi”), a więc nie mogła wykluczyć, że do uzyskania pomocy zostali zakwalifikowani rolnicy, którzy nie zostaliby zakwalifikowani, gdyby poziomy wielkości strat zostały obliczone zgodnie z wytycznymi tego punktu;
- b) metoda zastosowana do obliczenia samej pomocy nie odpowiadała metodzie przewidzianej w pkt 11.3 wytycznych, ponieważ opierała się tylko na parametrze ceny za jednostkę wagi zakupionej paszy; ponadto pomoc miała być wypłacana na podstawie faktur zakupu pasz, a w zaproszeniu do wyrażenia zainteresowania opublikowanym przez Izbę Handlową w Trieście nie sprecyzowano, że zakup miał być ograniczony do ilości paszy faktycznie utraconej z powodu suszy;
- c) zgodnie z pkt 11.3 wytycznych od kwoty pomocy należy odjąć ewentualne wypłaty bezpośrednie, niemniej władze włoskie nie dostarczyły żadnych informacji w tym zakresie; nie można więc wykluczyć ryzyka nadmiernej rekompensaty poniesionych strat;
- d) zgodnie z tym samym punktem wytycznych, od kwoty wypłaconej pomocy należy odjąć ewentualne kwoty otrzymane z tytułu ubezpieczenia oraz uwzględnić zwykłe wydatki, których rolnik nie poniósł ze względu na fakt, że nie można było przeprowadzić zbiorów; niemniej władze włoskie nie dostarczyły żadnych informacji w tym zakresie, co dodatkowo potęguje wątpliwości wyrażone przez Komisję co do ryzyka zaistnienia nadmiernej rekompensaty.

IV. UWAGI WŁADZ WŁOSKICH

- (23) Pismem z dnia 26 września 2005 r., zarejestrowanym dnia 27 września 2005 r., Stałe Przedstawicielstwo Włoch przy Unii Europejskiej przekazało Komisji uwagi władz włoskich w związku ze wszczęciem postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, w odniesieniu do przedmiotowej pomocy.
- (24) W uwagach tych władze włoskie uściślają przede wszystkim, że susza, która miała miejsce w 2003 r., została określona przez władze regionu Friuli-Wenecja Julijska jako „niekorzystne warunki atmosferyczne” w rozporządzeniu przewodniczącego regionu z dnia

16 września 2003 r., nr 0329/Pres., co potwierdzają dane meteorologiczne regionalnego obserwatorium meteorologicznego, i stanowiła przedmiot programu pomocy państwa zgłoszonego Komisji i przez nią zatwierdzonego (program N 262/04).

- (25) Władze włoskie przyznają ponadto że metoda zastosowana przez Izbę Handlową w Trieście do obliczenia strat poniesionych przez rolników z prowincji Triest nie jest zgodna z przepisami punktu 11.3 wytycznych. Władze włoskie uściślają jednak, że po wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, Izba Handlowa w Trieście zweryfikowała poziomy strat produkcji w każdym przedsiębiorstwie będącym beneficjentem pomocy (43 przedsiębiorstwa), porównując poziomy produkcji pasz w trzyletnim okresie 2000–2002 (w którym nie wypłacano rekompensat za straty spowodowane niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi) z ilościami pasz zebranych w 2003 r. Zdaniem władz włoskich zgromadzone dane pozwoliły im stwierdzić, że w każdym przypadku straty przewyższały minimalny przewidziany próg uprawniający do pomocy (20 % na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i 30 % na pozostałych obszarach).
- (26) Władze włoskie dodają, że dokonały obliczenia kwoty pomocy, jaka mogłaby być przyznana zgodnie z przepisami wytycznych. W tym celu posłużyły się danymi zawartymi w uchwale rady regionu nr 1535 z dnia 23 maja 2003 r., gdzie podano średnią ilość i średnią cenę paszy w trzyletnim okresie 2000–2002. Od otrzymanej wartości odjęto wartość faktycznej produkcji zadeklarowanej przez każde przedsiębiorstwo w 2003 r., pomnożoną przez odpowiednią średnią roczną cenę. Władze włoskie przedstawiły wszystkie swoje obliczenia w tabeli zawierającej kwoty wypłaconej pomocy, kwoty pomocy, które mogłyby zostać zatwierdzone w myśl wytycznych i kwoty pomocy *de minimis*, jakie jeszcze mogą być przyznane beneficjentom pomocy w myśl rozporządzenia Komisji (WE) nr 1860/2004 z dnia 6 października 2004 r. w sprawie stosowania art. 87 i 88 Traktatu WE w odniesieniu do pomocy w ramach zasady *de minimis* dla sektora rolnego i sektora rybołówstwa⁽²⁾. Z ww. tabeli wynika, że jeśli doda się wartość pomocy *de minimis* do wartości pomocy, jaka może być przyznana na mocy wytycznych, tylko dwóch rolników otrzymało nadmierną rekompensatę w porównaniu z poniesionymi stratami, którą władze włoskie zobowiązały się odzyskać.

- (27) W odniesieniu do pozostałych wątpliwości podniesionych przez Komisję w ramach wszczęcia postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, władze włoskie uściślają, że beneficjenci przedmiotowej pomocy nie otrzymali pomocy bezpośredniej na zakup pasz ani tym bardziej kwot z tytułu ubezpieczenia. Władze włoskie uściślają ponadto, że beneficjenci ponieśli w każdym przypadku wydatki związane ze zbiorem i transportem pasz, ponieważ pewna ilość paszy została mimo wszystko wyprodukowana.

⁽¹⁾ Dz.U. C 28 z 1.2.2000, s. 2.

⁽²⁾ Dz.U. L 325 z 28.10.2004, s. 4.

(28) Na koniec władze włoskie oświadczają, że wszyscy rolnicy będący beneficjentami przedmiotowej pomocy, zostali poinformowani o wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, w odniesieniu do przedmiotowej pomocy.

V. OCENA POMOCY

(29) Zgodnie z art. 87 ust. 1 Traktatu WE jest niezgodna ze wspólnym rynkiem, w zakresie w jakim wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi, wszelka pomoc przyznawana przez państwo członkowskie, lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów. Pomoc ustanowiona ustawą regionalną nr 14 odpowiada tej definicji w tym sensie, że jest przyznawana przez lokalną administrację państwową, sprzyja produkcji niektórych towarów (produkcja zwierzęca, ponieważ pomoc na zakup paszy ma na celu umożliwienie żywienia zwierząt) i może spowodować zakłócenie konkurencji oraz wpłynąć na wymianę handlową między państwami członkowskimi, zważywszy na miejsce, jakie zajmują Włochy w tym sektorze produkcji (dla przykładu: udział Włoch we wspólnotowym rynku produkcji mięsa wołowego w 2006 r. wyniósł 13,3 %, co czyni z tego kraju trzeciego producenta mięsa wołowego w Unii Europejskiej).

(30) Niemniej jednak w przypadkach przewidzianych w art. 87 ust. 2 i 3 Traktatu WE niektóre środki pomocy mogą na zasadzie odstępstwa zostać uznane za zgodne ze wspólnym rynkiem.

(31) W analizowanym przypadku, uwzględniając charakter przedmiotowej pomocy (pomoc mająca na celu rekompensatę rolnikom strat wynikłych z powodu niekorzystnych warunków atmosferycznych), jedynym mającym zastosowanie odstępstwem jest odstępstwo przewidziane w art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE, w myśl którego za zgodną ze wspólnym rynkiem można uznać pomoc przeznaczoną na ułatwienie rozwoju niektórych działań gospodarczych lub niektórych regionów gospodarczych, o ile nie zmienia warunków wymiany handlowej w zakresie sprzecznym ze wspólnym interesem (odstępstwo, o którym mowa w art. 87 ust. 2 lit. b) Traktatu WE, ma zastosowanie do rzeczywistych klęsk żywiołowych a nie do wydarzeń im podobnych; jak podano w wytycznych Komisja zawsze twierdziła, że samo zaistnienie suszy nie może być uznane za klęskę żywiołową w rozumieniu art. 87 ust. 2 lit. b) Traktatu WE).

(32) Aby móc zastosować cytowane odstępstwo, przedmiotowa pomoc, niezgodna z prawem w rozumieniu art. 1 lit. f) rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999 z dnia 22 marca 1999 r. ustanawiającego szczegółowe zasady stosowania art. 93 Traktatu WE (obecnie art. 88 Traktatu) ⁽¹⁾, powinna zostać przeanalizowana na podstawie obiektywnych kryteriów wskazanych w instrumentach normatywnych, obowiązujących w okresie, gdy pomoc została przyznana, zgodnie z zawiadomieniem Komisji

w sprawie ustalania zasad mających zastosowanie do pomocy państwa przyznanej niezgodnie z prawem ⁽²⁾.

(33) W analizowanym przypadku zasady mające zastosowanie do przedmiotowej pomocy w dniu jej przyznania, to przepisy pkt 11.3 wytycznych. W myśl ww. punktu:

a) szkoda powinna osiągnąć określoną wielkość, ustaloną na poziomie 20 % normalnej produkcji na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i 30 % na pozostałych obszarach; obliczenie wielkości strat dokonywane jest dla każdego przedsiębiorstwa osobno;

b) ww. poziomy muszą być ustalone przez porównanie produkcji brutto przedmiotowych upraw w analizowanym roku z roczną produkcją brutto w roku normalnym; ta ostatnia dana obliczana jest zazwyczaj jako średnia wartość produkcji brutto w trzech poprzednich kampaniach, z wykluczeniem lat, w których zostały wypłacone rekompensaty związane z niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi; akceptowalne są też inne metody obliczeń normalnej produkcji, w tym regionalne wartości odniesienia, pod warunkiem że są reprezentatywne, a nie oparte na zawyżonych wartościach wydajności;

c) aby uniknąć nadmiernej rekompensaty, kwota pomocy do wypłacenia nie może przekroczyć wartości równej różnicy między średnim poziomem produkcji w normalnym okresie pomnożonym przez średnią cenę w tym samym okresie a faktyczną wartością produkcji w roku, w którym nastąpiła szkoda, pomnożoną przez średnią cenę w tym samym roku;

d) od kwoty pomocy należy ponadto odjąć ewentualne płatności bezpośrednie;

e) od kwoty pomocy należy odjąć ewentualne kwoty otrzymane z tytułu ubezpieczenia; należy ponadto uwzględnić wydatki zwykłe, których rolnik nie poniosł ze względu na fakt, że nie można było przeprowadzić zbiorów.

(34) W odniesieniu do spełnienia pierwszych dwóch warunków Komisja zauważyła, że władze włoskie ustaliły zaistnienie sytuacji suszy w oparciu o stosowne informacje meteorologiczne. Odnośnie do wielkości szkód spowodowanych wspomnianymi niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi Komisja stwierdza przede wszystkim, że władze włoskie same przyznają, iż zastosowana metoda obliczenia strat poniesionych przez rolników z prowincji Triest nie jest zgodna z przepisami pkt 11.3 wytycznych. Komisji nie pozostaje nic innego, jak powtórzyć to stwierdzenie, ponieważ zaproszenie do wyrażenia zainteresowania opublikowane przez Izbę Handlową w Trieście przewiduje tylko poziom strat, od którego może być przyznawana pomoc, nie uściślając sposobu ustalania wielkości przedmiotowej straty.

⁽¹⁾ Dz.U. L 83 z 27.3.1999, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. C 119 z 22.5.2002, s. 22.

- (35) Zważywszy na powyższe, z informacji przekazanych przez władze włoskie po wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, wynika, że stosując metodę, o której mowa w pkt 11.3 wytycznych, to jest w przedmiotowym przypadku porównanie średniej produkcji pasz w okresie 2000–2002 (lata, w których nie były wypłacane żadne rekompensaty za straty spowodowane niekorzystnymi warunkami atmosferycznymi) z produkcją pasz w 2003 r., stwierdza się, że straty były wyższe od przewidzianych minimalnych poziomów uprawniających do pomocy (20 % na obszarach o niekorzystnych warunkach gospodarowania i 30 % na pozostałych obszarach) w przypadku każdego z przedsiębiorstw, którym została wypłacona rekompensata.
- (36) W odniesieniu do samej metody obliczania (a więc spełnienie trzeciego z wymienionych warunków) Komisja zauważa, że metoda zastosowana w przedmiotowym przypadku nie odpowiada metodzie przewidzianej w wytycznych, ponieważ pomoc została wypłacona na podstawie okazanych faktur zakupu pasz wystawionych między dniem 1 maja a dniem 20 listopada 2003 r. i obejmujących ilość pasz niezbędną do pokrycia normalnego zapotrzebowania żywieniowego, obliczonego na JP hodowaną w przedsiębiorstwie, natomiast w myśl wytycznych kwota pomocy do wypłacenia nie może przekroczyć wartości równej różnicy między średnim poziomem produkcji w normalnym okresie pomnożonym przez średnią cenę w tym samym okresie a faktyczną wartością produkcji w roku, w którym nastąpiła szkoda, pomnożoną przez średnią cenę w tym samym roku.
- (37) Z informacji przekazanych przez władze włoskie po wszczęciu postępowania, o którym mowa w art. 88 ust. 2 Traktatu WE, wynika, że metoda obliczania zastosowana przez Izbę Handlową w Trieście spowodowała w niektórych przypadkach (12 przypadków na 43) wypłatę pomocy w wysokości wyższej niż kwota, jaką uzyskano by, stosując metodę obliczania przewidzianą w wytycznych.
- (38) Zważywszy na fakt, że obliczenia Izby Handlowej w Trieście powodują w ponad 25 % przypadków przekroczenie kwoty pomocy dozwolonej w myśl pkt 11.3 wytycznych, Komisja nie może uznać tej metody za właściwą.
- (39) W odniesieniu do innych warunków, o których mowa w pkt 11.3 wytycznych (tj. spełnienie czwartego i piątego z ww. warunków), Komisja przyjmuje do wiadomości informacje przekazane przez władze włoskie, uściślające, że beneficjenci przedmiotowej pomocy nie skorzystali z pomocy bezpośrednich ani na rzecz zakupu pasz, ani z tytułu ubezpieczenia oraz że beneficjenci ponieśli wydatki związane ze zbiorem i transportem pasz, ponieważ pewna ilość paszy została mimo wszystko wyprodukowana. Te uściślenia implikują bezzasadność ww. warunków w analizowanym przypadku.

VI. WNIOSEK

- (40) Uwzględniając powyższe stwierdzenia Komisja nie może uznać, że zostały spełnione wszystkie warunki, o których mowa w pkt 11.3 wytycznych, ponieważ, jak stwierdzono w motywie 38, metoda obliczania kwoty pomocy zastosowana przez Izbę Handlową w Trieście powoduje w wielu przypadkach przekroczenie kwot, jakie mogłyby być wypłacone przy braku nadmiernej rekompensaty.
- (41) Do pomocy przyznanej przez Izbę Handlową w Trieście na zakup pasz na skutek suszy, która miała miejsce w 2003 r., nie można więc zastosować odstępstwa przewidzianego w art. 87 ust. 3 lit. c) Traktatu WE w odniesieniu do części przekraczającej kwotę, która mogłaby stanowić przedmiot odstępstwa, gdyby została zastosowana metoda obliczeniowa przewidziana w pkt 11.3 wytycznych. Część pomocy, która nie przekracza ww. kwoty, jest natomiast zgodna ze wspólnym rynkiem, ponieważ spełnia wszystkie warunki ustanowione w wytycznych.
- (42) W myśl art. 14 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 659/1999, w przypadku gdy podjęte zostały decyzje negatywne w sprawach pomocy przyznanej bezprawnie, Komisja podejmuje decyzję, że zainteresowane państwo członkowskie podejmie wszelkie konieczne środki w celu odzyskania pomocy od beneficjenta. Włochy muszą zatem podjąć wszelkie konieczne środki w celu odzyskania od beneficjenta przyznanej pomocy. Zgodnie z przepisami pkt 42 zawiadomienia Komisji „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem”⁽¹⁾ Włochom przysługuje czteromiesięczny termin, licząc od wejścia w życie niniejszej decyzji, na wykonanie jej przepisów. Do sum podlegających zwrotowi dolicza się odsetki obliczone zgodnie z rozporządzeniem Komisji (WE) nr 794/2004 z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie wykonania rozporządzenia Rady (WE) nr 659/1999⁽²⁾.
- (43) Niemniej jednak uznaje się, że każda pomoc przyznana na podstawie przedmiotowego programu pomocy, która w dniu przyznawania spełniała warunki przewidziane w rozporządzeniu Komisji przyjętym na podstawie art. 2 rozporządzenia Rady (WE) nr 994/98⁽³⁾ (rozporządzenie *de minimis*), nie stanowi pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE.
- (44) Punkt 49 zawiadomienia Komisji „Zapewnienie skutecznego wykonania decyzji Komisji nakazujących państwom członkowskim odzyskanie pomocy przyznanej bezprawnie i niezgodnej ze wspólnym rynkiem” stanowi, że aby określić dokładną kwotę pomocy, którą należy odzyskać od każdego beneficjenta w ramach danego programu, państwo członkowskie może zastosować odpowiednie kryteria *de minimis* mające zastosowanie w chwili przyznawania bezprawnie pomocy i pomocy niezgodnej ze wspólnym rynkiem, będącej przedmiotem decyzji dotyczącej odzyskania pomocy.

(1) Dz.U. C 272 z 15.11.2007, s. 11.

(2) Dz.U. L 140 z 30.4.2004, s. 1.

(3) Dz.U. L 142 z 14.5.1998, s. 1.

(45) W chwili przyznawania pomocy przez Izbę Handlową w Trieście nie istniały jeszcze przepisy wspólnotowe dotyczące pomocy *de minimis* w sektorze rolnym.

(46) Pierwsze przepisy wspólnotowe, jakie zostały przyjęte w tym zakresie, to przepisy zawarte w rozporządzeniu (WE) nr 1860/2004.

(47) Zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1860/2004 pomoc, która w trzyletnim okresie nie przekroczy kwoty 3 000 EUR na jednego beneficjenta (kwota ta obejmuje pomoc *de minimis* przyznana danemu przedsiębiorstwu), nie wpływa na wymianę handlową między państwami członkowskimi, nie zakłóca ani nie grozi zakłóceniem konkurencji i dlatego nie jest objęta zakresem stosowania art. 87 ust. 1 Traktatu WE.

(48) Zgodnie z art. 5 rozporządzenia (WE) nr 1860/2004 ta sama zasada ma zastosowanie do pomocy przyznanej przed wejściem w życie tego rozporządzenia, pod warunkiem że pomoc ta spełnia wszystkie warunki określone w art. 1 i 3.

(49) W analizowanym przypadku pomoc indywidualna nieprzekraczająca kwoty 3 000 EUR będzie uznana za niestanowiącą pomocy państwa w rozumieniu art. 87 ust. 1 Traktatu WE, jeśli w chwili przyznania była zgodna z przepisami art. 1, 2 i 3 rozporządzenia (WE) nr 1860/2004. Powyższe stwierdzenie ma zastosowanie wyłącznie do kwot nieprzekraczających kwoty 3 000 EUR faktycznie wypłaconych z tytułu przedmiotowego programu. Władze włoskie nie mogą twierdzić, że odzyskanie pomocy może być ograniczone, w 12 przypadkach nadmiernej rekompensaty, do odjęcia kwoty, jaką każdy zainteresowany mógłby otrzymać zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1860/2004, ponieważ, jeśli kwota pomocy przyznanej w ramach programu przekracza maksymalny poziom *de minimis*, nie może podlegać przepisom rozporządzenia *de minimis*, nawet w odniesieniu do części nieprzekraczającej tego maksymalnego poziomu,

PRZYJMUJE NINIEJSZĄ DECYZJĘ:

Artykuł 1

Program pomocy na zakup pasz wdrożony niezgodnie z prawem przez Izbę Handlową w Trieście (Włochy, region Friuli-Wenecja Julijska) z naruszeniem art. 88 ust. 3 Traktatu WE jest niezgodny ze wspólnym rynkiem w stopniu, w jakim umożliwia wypłatę kwot pomocy wyższych od kwot obliczonych zgodnie z metodą obliczania pomocy przewidzianą w pkt 11.3 wspólnotowych wytycznych w sprawie pomocy państwa w sektorze rolnym. Pomoc przyznana na mocy powyższego programu jest zgodna ze wspólnym rynkiem do kwoty obliczonej zgodnie z metodą obliczania pomocy przewidzianą w pkt 11.3 ww. wytycznych i jest niezgodna ze wspólnym rynkiem w części przewyższającej tak obliczoną kwotę.

Artykuł 2

Pomoc indywidualna przyznana w ramach programu, o którym mowa w art. 1, nie stanowi pomocy, jeśli w chwili przyznawania spełnia warunki wymienione w rozporządzeniu przyjętym zgodnie z art. 2 rozporządzenia (WE) nr 994/98, obowiązującym w chwili przyznawania takiej pomocy.

Artykuł 3

1. Izba Handlowa w Trieście (Włochy) odzyskuje od beneficjentów pomoc niezgodną ze wspólnym rynkiem, przyznana w ramach programu, o którym mowa w art. 1.

2. Do sum podlegających zwrotowi dolicza się odsetki za cały okres, począwszy od dnia przyznania pomocy beneficjentom do daty jej faktycznego odzyskania.

3. Odsetki nalicza się narastająco zgodnie z rozdziałem V rozporządzenia (WE) nr 794/2004 oraz rozporządzeniem Komisji (WE) nr 271/2008⁽¹⁾ zmieniającym rozporządzenie (WE) nr 794/2004.

Artykuł 4

1. Odzyskanie pomocy przyznanej w ramach programu, o którym mowa w art. 1, odbywa się w sposób natychmiastowy i skuteczny.

2. Włochy zapewniają wykonanie niniejszej decyzji w ciągu czterech miesięcy od daty jej notyfikacji.

Artykuł 5

1. W ciągu dwóch miesięcy od daty notyfikacji niniejszej decyzji Włochy przedstawiają następujące informacje:

a) całkowitą kwotę (kwotę nominalną i odsetki) do odzyskania od każdego beneficjenta;

b) szczegółowy opis środków dotychczas podjętych i zaplanowanych w celu wykonania niniejszej decyzji;

c) dokumenty potwierdzające, że beneficjenci otrzymali nakaz zwrotu pomocy.

2. Włochy informują Komisję o postępie w stosowaniu środków krajowych służących wykonaniu niniejszej decyzji aż do chwili całkowitego odzyskania pomocy przyznanej w ramach programu, o którym mowa w art. 1. Na wniosek Komisji bezzwłocznie przekazują jej informacje na temat środków dotychczas podjętych oraz zaplanowanych w celu wykonania niniejszej decyzji. Dostarczają także szczegółowe informacje dotyczące kwot pomocy i odsetek dotychczas spłaconych przez beneficjentów.

⁽¹⁾ Dz.U. L 82 z 25.3.2008, s. 1.

Artykuł 6

Niniejsza decyzja jest skierowana do Republiki Włoskiej.

Sporządzono w Brukseli, dnia 28 stycznia 2009 r.

W imieniu Komisji
Mariann FISCHER BOEL
Członek Komisji

DECYZJA KOMISJI

z dnia 14 maja 2009 r.

zawieszająca ostateczne cła antidumpingowe nałożone rozporządzeniem Rady (WE) nr 1683/2004 na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej

(2009/383/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską,

uwzględniając rozporządzenie Rady (WE) nr 384/96 z dnia 22 grudnia 1995 r. w sprawie ochrony przed przywozem produktów po cenach dumpingowych z krajów niebędących członkami Wspólnoty Europejskiej⁽¹⁾ („rozporządzenie podstawowe”), w szczególności jego art. 14 ust. 4,

po konsultacji z Komitetem Doradczym,

a także mając na uwadze, co następuje:

A. PROCEDURA

- (1) W następstwie dochodzenia przeglądownego przeprowadzonego zgodnie z art. 11 ust. 2 rozporządzenia podstawowego („dochodzenia przeglądownego”) Rada nałożyła, rozporządzeniem (WE) nr 1683/2004⁽²⁾, ostateczne cło antidumpingowe na przywóz glifosatu pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, obecnie klasyfikowanego w ramach kodów CN ex 2931 00 95 (kod TARIC 2931 00 95 82) oraz ex 3808 93 27 (kod TARIC 3808 93 27 19) (produkt objęty postępowaniem), rozszerzone na przywóz glifosatu przesyłanego z Malezji (niezależnie od tego, czy zgłaszanego jako pochodzący z Malezji czy też nie) (kody TARIC 2931 00 95 81 i 3808 93 27 11), z wyjątkiem produktów wytwarzanych przez Crop protection (M) Sdn. Bhd., Lot 746, Jalan Haji Sirat 4 ½ Miles, off Jalan Kapar, 42100 Klang, Selangor Darul Ehsan, Malezja (dodatkowy kod TARIC A 309), oraz rozszerzone na przywóz glifosatu przesyłanego z Tajwanu (niezależnie od tego, czy zgłaszanego jako pochodzący z Tajwanu czy też nie) (kody TARIC 2931 00 95 81 i 3808 93 27 11), z wyjątkiem produktów wytwarzanych przez Sinon Corporation, No 23, Sec. 1, Mei Chuan W. Rd, Taichung, Tajwan (dodatkowy kod TARIC A 310). Stawka cła antidumpingowego wynosi 29,9 %.
- (2) Stowarzyszenie użytkowników i dystrybutorów produktu objętego postępowaniem (AUDACE) przedłożyło informacje na temat zmian warunków rynkowych, które nastąpiły po okresie objętym dochodzeniem związanym z przeglądem wygaśnięcia (od dnia 1 stycznia 2002 r. do

dnia 31 grudnia 2002 r.), oraz stwierdziło, że wskazane zmiany uzasadniają zawieszenie obowiązujących środków, zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego. W związku z tym Komisja zbadała, czy takie zawieszenie jest uzasadnione.

B. PODSTAWY

- (3) Zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego środki antidumpingowe mogą zostać zawieszone w interesie Wspólnoty, jeżeli warunki rynkowe tymczasowo uległy zmianie w takim zakresie, że wskutek zawieszenia szkoda nie powinna wystąpić ponownie, z zastrzeżeniem, że przemysł wspólnotowy miał możliwość wyrażenia opinii na ten temat i opinia ta została uwzględniona. Artykuł 14 ust. 4 określa ponadto, że wspomniane środki antidumpingowe mogą zostać wprowadzone ponownie w dowolnym terminie, jeżeli przyczyna zawieszenia ustała.
- (4) Należy odnotować, że sytuacja przemysłu wspólnotowego poprawiła się w pierwszej połowie 2008 r. W wyniku istotnego wzrostu cen na rynku UE, wzrostu wielkości i wartości sprzedaży oraz w sytuacji względnie stałych kosztów produkcji, zyski wyrażone jako odsetek obrotu znacznie się zwiększyły. Te pozytywne tendencje znajdują odzwierciedlenie w danych liczbowych dotyczących głównego producenta wspólnotowego, który odpowiada za większą część produkcji i wielkości sprzedaży przemysłu wspólnotowego. Na podstawie obecnie dostępnych informacji rynkowych przewiduje się, że w przypadku zawieszenia środków sytuacja ta nie powinna ulec znaczącej zmianie.
- (5) Przemysł wspólnotowy potwierdził, iż w chwili obecnej jego ceny na rynku UE utrzymują się ogólnie na stałym poziomie, chociaż ceny eksportowe Chińskiej Republiki Ludowej znacznie się obniżyły od lipca 2008 r.
- (6) Wzrost mocy produkcyjnych i produkcji w Chińskiej Republice Ludowej mógłby wywrzeć negatywny wpływ na ceny glifosatu z UE w średniej lub długiej perspektywie. Jednak aktualne informacje wykazują, że zgodnie z przewidywaniami wpływ ten zostanie w dużym stopniu zminimalizowany przez rosnący globalny popyt.
- (7) Nie znaleziono powodów, dla których zawieszenie byłoby sprzeczne z interesem Wspólnoty.

⁽¹⁾ Dz.U. L 56 z 6.3.1996, s. 1.⁽²⁾ Dz.U. L 303 z 30.9.2004, s. 1.

- (8) W związku z powyższym, mając na uwadze tymczasową zmianę warunków rynkowych, a w szczególności obecny poziom cen na rynku wspólnotowym oraz obecny wysoki poziom zysku odnotowywany przez przemysł wspólnotowy niezależnie od spadku cen eksportowych Chińskiej Republiki Ludowej, który nastąpił w ubiegłych miesiącach, stwierdza się, że szkoda spowodowana przywozem produktu objętego postępowaniem pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej nie powinna ponownie wystąpić w wyniku zawieszenia środków. Proponuje się zatem zawieszenie obowiązujących środków na dziewięć miesięcy, zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego.

C. KONSULTACJE Z PRZEMYSŁEM WSPÓLNOTOWYM

- (9) Na podstawie art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego Komisja poinformowała przemysł wspólnotowy o swoim zamiarze zawieszenia obowiązujących środków antydumpingowych. Przemysł wspólnotowy miał możliwość zgłoszenia uwag, a jego opinia została uwzględniona.

D. WNIOSEK

- (10) Komisja uważa, że zgodnie z art. 14 ust. 4 rozporządzenia podstawowego spełniono wszystkie wymogi zawieszenia cła antydumpingowego nałożonego na produkt objęty postępowaniem. W konsekwencji cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1683/2004 powinno zostać zawieszono na okres dziewięciu miesięcy.
- (11) Jeżeli sytuacja, która doprowadziła do zawieszenia środków, ulegnie istotnej zmianie, Komisja może ponownie wprowadzić środki antydumpingowe, uchylając niezwłocznie zawieszenie ceł antydumpingowych,

STANOWI, CO NASTĘPUJE:

Artykuł 1

Niniejszym zawieszono na okres dziewięciu miesięcy ostateczne cło antydumpingowe nałożone rozporządzeniem (WE) nr 1683/2004 na przywóz glifosatu objętego kodami CN ex 2931 00 95 (kod TARIC 2931 00 95 82) oraz ex 3808 93 27 (kod TARIC 3808 93 27 19) i pochodzącego z Chińskiej Republiki Ludowej, rozszerzone na przywóz glifosatu przesyłanego z Malezji (niezależnie od tego, czy zgłaszanego jako pochodzący z Malezji czy też nie) (kody TARIC 2931 00 95 81 i 3808 93 27 11), z wyjątkiem produktów wytwarzanych przez Crop protection (M) Sdn. Bhd., Lot 746, Jalan Haji Sirat 4 ½ Miles, off Jalan Kapar, 42100 Klang, Selangor Darul Ehsan, Malaysia (dodatkowy kod TARIC A 309), oraz rozszerzone na przywóz glifosatu przesyłanego z Tajwanu (niezależnie od tego, czy zgłaszanego jako pochodzący z Tajwanu czy też nie) (kody TARIC 2931 00 95 81 i 3808 93 27 11), z wyjątkiem produktów wytwarzanych przez Sinon Corporation, No 23, Sec. 1, Mei Chuan W. Rd, Taichung, Taiwan (dodatkowy kod TARIC A 310).

Artykuł 2

Niniejsza decyzja wchodzi w życie następnego dnia po jej opublikowaniu w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*.

Sporządzono w Brukseli, dnia 14 maja 2009 r.

W imieniu Komisji
Catherine ASHTON
Członek Komisji

ZALECENIA

KOMISJA

ZALECENIE KOMISJI

z dnia 30 kwietnia 2009 r.

w sprawie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych

(Tekst mający znaczenie dla EOG)

(2009/384/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 211 tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Podejmowanie nadmiernego ryzyka w branży usług finansowych, a w szczególności w bankach i przedsiębiorstwach inwestycyjnych, przyczyniło się do bankructw przedsiębiorstw finansowych i do problemów systemowych w państwach członkowskich oraz na poziomie ogólnościowym. Problemy te rozprzestrzeniły się na resztę gospodarki, obciążając społeczeństwo wysokimi kosztami.
- (2) Mimo iż niewłaściwe praktyki w zakresie wynagrodzeń w branży usług finansowych nie były główną przyczyną kryzysu finansowego, do którego doszło w latach 2007–2008, istnieje powszechna zgoda co do tego, że nakłaniały one również do podejmowania nadmiernego ryzyka, a tym samym przyczyniły się do znacznych strat wiodących przedsiębiorstw finansowych.
- (3) Praktyki w zakresie wynagrodzeń pozostawały w dużej części branży usług finansowych w sprzeczności z zasadami efektywnego i rozsądnego zarządzania ryzykiem. Skłaniały one do wynagradzania zysków krótkoterminowych i motywowały pracowników do podejmowania działań obarczonych nieuzasadnionym ryzykiem, które zapewniały wyższe dochody w krótkim okresie, narażając jednocześnie przedsiębiorstwa finansowe na potencjalnie wyższe straty w perspektywie długoterminowej.
- (4) Gdyby systemy zarządzania ryzykiem i kontroli były, co do zasady, solidne i w wysokim stopniu skuteczne, zachęty do podejmowania ryzyka wynikające z praktyk w zakresie wynagrodzeń nie powinny rodzić zagrożeń wykraczających poza poziom tolerancji na ryzyko danego przedsiębiorstwa finansowego. Wszystkie systemy zarządzania ryzykiem i kontroli mają jednak swoje ograniczenia i, jak pokazał kryzys finansowy, w związku z rosnącą złożonością zagrożeń oraz różnorodnością sposobów podejmowania ryzyka mogą nie poradzić sobie z zagrożeniami wykreowanymi przez niewłaściwe zachęty. W konsekwencji prosty podział funkcjonalny między jednostkami operacyjnymi a personelem odpowiedzialnym za systemy zarządzania ryzykiem i kontroli jest konieczny, nawet jeśli nie jest on dłużej wystarczający.
- (5) Stworzenie odpowiednich zachęt w ramach samego systemu wynagrodzeń powinno zmniejszyć obciążenia systemu zarządzania ryzykiem i zwiększyć prawdopodobieństwo, że systemy te staną się efektywne. Istnieje zatem potrzeba ustanowienia zasad rozsądnej polityki wynagrodzeń.
- (6) Biorąc pod uwagę presję konkurencyjną w branży usług finansowych i fakt, że liczne przedsiębiorstwa finansowe działają na poziomie transgranicznym, istotne jest by dopilnować, aby zasady rozsądnej polityki wynagrodzeń były stosowane konsekwentnie we wszystkich państwach członkowskich. Wiadomo jednak, że aby przepisy w zakresie rozsądnej polityki wynagrodzeń były bardziej skuteczne, należałoby je wdrożyć w konsekwentny sposób na poziomie ogólnościowym.
- (7) W swoim komunikacie na wiosenne posiedzenie Rady Europejskiej „Realizacja europejskiego planu naprawy”⁽¹⁾ Komisja przedstawiła plan przywrócenia i utrzymania stabilnego i wiarygodnego systemu finansowego. W komunikacie zapowiedziano w szczególności, że przedstawione zostanie nowe zalecenie w sprawie wynagrodzeń w sektorze usług finansowych w celu poprawy zarządzania ryzykiem w przedsiębiorstwach finansowych oraz dostosowania bodźców płacowych do zrównoważonych osiągnięć.
- (8) Niniejsze zalecenie określa ogólne zasady mające zastosowanie w zakresie polityki wynagrodzeń w sektorze usług finansowych i powinno być stosowane w stosunku do przedsiębiorstw finansowych działających w branży usług finansowych.

⁽¹⁾ COM(2009) 114.

- (9) W świetle istniejących uregulowań i wspólnych praktyk w branży usług finansowych, ogólne zasady te mogą mieć większe znaczenie dla niektórych kategorii przedsiębiorstw finansowych niż dla pozostałych. Powinny one być stosowane równolegle z wszelkimi przepisami lub uregulowaniami dotyczącymi konkretnego sektora finansowego. Zalecenie nie powinno w szczególności zajmować się kwestią honorariów ryczałtowych i prowizji otrzymywanych przez pośredników i zewnętrznych usługodawców w przypadku działalności zlecanej w ramach outsourcingu, gdyż praktyki w zakresie wynagrodzeń związane z takimi honorariami ryczałtowymi i prowizjami zostały już częściowo objęte przepisami szczegółowymi, w szczególności dyrektywą 2004/39/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 21 kwietnia 2004 r. w sprawie rynków instrumentów finansowych ⁽¹⁾ oraz dyrektywą 2002/92/WE Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 9 grudnia 2002 r. w sprawie pośrednictwa ubezpieczeniowego ⁽²⁾. Ponadto, w stosownych przypadkach, niniejsze zalecenie pozostaje bez uszczerbku dla praw partnerów społecznych w toku rokowań zbiorowych.
- (10) W odniesieniu do przedsiębiorstw finansowych, których papiery wartościowe zostały dopuszczone do obrotu na rynku regulowanym w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE w co najmniej jednym państwie członkowskim, niniejsze zalecenie stosuje się w uzupełnieniu zalecenia Komisji 2004/913/WE z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie wspierania odpowiedniego systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na giełdzie ⁽³⁾ i zalecenia Komisji 2009/385/WE z dnia 30 kwietnia 2009 r. uzupełniającego zalecenia 2004/913/WE i 2005/162/WE w sprawie systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym ⁽⁴⁾ oraz łącznie z tymi zaleceniami.
- (11) Polityka wynagrodzeń konkretnego przedsiębiorstwa finansowego powinna być również powiązana z jego rozmiarami, jak również z charakterem i złożonością jego działalności.
- (12) Należy przyjmować politykę wynagrodzeń skoncentrowaną na ryzyku, nie pociągającą za sobą nadmiernego na nie narażenia i zgodną z zasadami skutecznego nim zarządzania.
- (13) Polityka wynagrodzeń powinna obejmować te kategorie personelu, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka przedsiębiorstwa finansowego. Aby nie dopuścić do pojawiania się zachęt do podejmowania nadmiernego ryzyka, należy przyjąć specjalne rozwiązania w odniesieniu do wynagrodzeń tych kategorii personelu.
- (14) Polityka wynagrodzeń powinna dążyć do pogodzenia celów osobistych członków personelu z długoterminowymi interesami danego przedsiębiorstwa finansowego. Ocena składników wynagrodzenia zależnych od
- wyników powinna być przeprowadzana na podstawie wyników długoterminowych i uwzględniać wpływ niewygasłych zagrożeń na wynik. Ocena wyników powinna odbywać się w ramach wieloletnich, obejmujących na przykład okres od trzech do pięciu lat, tak aby procedura oceny była oparta na wynikach z dłuższego okresu i aby faktyczna wypłata składników wynagrodzenia zależnych od wyników była rozłożona w cyklu działalności gospodarczej przedsiębiorstwa.
- (15) Przedsiębiorstwa finansowe powinny mieć możliwość żądania zwrotu zmiennych składników wynagrodzenia przyznanych za wyniki oparte na danych, które okazały się następnie w oczywisty sposób nieprawdziwe.
- (16) Zasadą ogólną jest, że wypłaty odpraw związane z wcześniejszym rozwiązaniem umowy, przyznawane na mocy postanowień umownych, nie powinny być nagrodą za niepowodzenie. W przypadku dyrektorów przedsiębiorstw finansowych notowanych na rynku regulowanym należy stosować przepisy szczegółowe w sprawie odpraw z tytułu rozwiązania umowy określone w zaleceniu 2009/385/WE.
- (17) Aby polityka wynagrodzeń była zgodna z tymi celami, strategią biznesową, wartościami i długoterminowym interesem instytucji finansowej, oprócz wyników finansowych należy uwzględniać inne czynniki, takie jak zgodność z systemami i mechanizmami kontrolnymi instytucji finansowej, jak również przestrzeganie standardów dotyczących relacji z klientami i inwestorami.
- (18) Warunkiem koniecznym rozsądnej polityki wynagrodzeń jest efektywny ład korporacyjny. Proces podejmowania decyzji dotyczących polityki wynagrodzeń przedsiębiorstwa finansowego powinien cechować się wewnętrzną przejrzystością i być opracowany w sposób umożliwiający unikanie konfliktów interesów i zapewniający niezależność osobom w nim uczestniczącym.
- (19) Organ zarządzający przedsiębiorstwem finansowym powinien ponosić ostateczną odpowiedzialność za ustanowienie polityki wynagrodzeń dla całego przedsiębiorstwa finansowego oraz monitorowanie jej realizacji. Aby zapewnić odpowiednią wiedzę specjalistyczną, w procesie tym powinny uczestniczyć jednostki sprawujące funkcje kontrolne, a w stosownych przypadkach również działy kadr oraz eksperci. Jednostki sprawujące funkcje kontrolne powinny w szczególności uczestniczyć również w opracowaniu polityki wynagrodzeń i przeglądzie jej realizacji oraz powinny być odpowiednio wynagradzane, by przyciągać w szeregi tej funkcji osoby posiadające odpowiednie kompetencje oraz zapewnić ich niezależność w stosunku do jednostek operacyjnych, które kontrolują. W granicach obecnych obowiązków sprawozdawczych biegli rewidenci powinni przedstawiać radzie (nadzorczej) lub komitetowi audytu sprawozdania z istotnych słabości zidentyfikowanych w procesie przeglądu realizacji polityki wynagrodzeń.

⁽¹⁾ Dz.U. L 145 z 30.4.2004, s. 1.

⁽²⁾ Dz.U. L 9 z 15.1.2003, s. 3.

⁽³⁾ Dz.U. L 385 z 29.12.2004, s. 55.

⁽⁴⁾ Zob. s. 28 niniejszego Dziennika Urzędowego.

- (20) Kontrola w zakresie opracowywania i realizacji polityki wynagrodzeń może być skuteczniejsza, jeśli zainteresowane strony w ramach przedsiębiorstwa finansowego, w tym – w stosownych przypadkach – przedstawiciele pracowników, będą odpowiednio informowani i zaangażowani w proces ustalania i monitorowania polityki wynagrodzeń. W tym celu przedsiębiorstwa finansowe powinny ujawniać zainteresowanym stronom istotne informacje.
- (21) Wdrożenie zasad określonych w niniejszym zaleceniu powinno zostać wzmocnione poprzez kontrole nadzorcze na poziomie krajowym. Dokonana przez organy nadzoru ogólna ocena kondycji przedsiębiorstwa finansowego powinna zatem zawierać ocenę zgodności jego polityki wynagrodzeń z zasadami określonymi w niniejszym zaleceniu.
- (22) Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby oddziały przedsiębiorstw finansowych posiadających swoją siedzibę zarządu lub siedzibę statutową w kraju trzecim i prowadzące działalność na terytorium jednego z państw członkowskich podlegały podobnym zasadom w zakresie polityki wynagrodzeń, jak te mające zastosowanie do przedsiębiorstw finansowych mających swoją siedzibę zarządu lub siedzibę statutową na terytorium jednego z państw członkowskich.
- (23) Niniejsze zalecenie należy stosować bez uszczerbku dla środków, które mogą przyjmować państwa członkowskie w odniesieniu do polityki wynagrodzeń przedsiębiorstw finansowych korzystających z pomocy państwa.
- (24) Zgłoszenie środków podejmowanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym zaleceniem powinno obejmować przejrzysty harmonogram przyjmowania przez przedsiębiorstwa finansowe założeń polityki wynagrodzeń zgodnej z zasadami określonymi w niniejszym zaleceniu.
- 1.3. Podejmując środki zapewniające wdrożenie tych zasad przez przedsiębiorstwa finansowe, państwa członkowskie powinny uwzględnić charakter, rozmiary jak również specyficzny zakres działalności danego przedsiębiorstwa finansowego.
- 1.4. Państwa członkowskie powinny stosować zasady zawarte w sekcjach II, III i IV w stosunku do przedsiębiorstw finansowych rozpatrując każdy przypadek zarówno indywidualnie, jak i w sposób skonsolidowany. Na poziomie grup zasady rozsądnej polityki wynagrodzeń powinny mieć zastosowanie do przedsiębiorstwa macierzystego oraz jego podmiotów zależnych, w tym podmiotów zależnych mających swoją siedzibę w centrach finansowych *offshore*.
- 1.5. Niniejsze zalecenie nie ma zastosowania do honorariów ryczałtowych i prowizji otrzymywanych przez pośredników i zewnętrznych usługodawców w przypadkach działalności zlecanej w ramach outsourcingu.

2. Definicje do celów niniejszego zalecenia

2.1. „Przedsiębiorstwo finansowe” oznacza każde przedsiębiorstwo, bez względu na jego status prawny, podlegające regulacji lub nie, które wykonuje zawodowo jeden z następujących rodzajów działalności:

- a) przyjmuje depozyty i inne środki podlegające zwrotowi;
- b) świadczy usługi inwestycyjne i/lub prowadzi działalność inwestycyjną w rozumieniu dyrektywy 2004/39/WE;
- c) jest zaangażowane w działalność ubezpieczeniową lub reasekuracyjną;
- d) prowadzi działalność gospodarczą zblizoną do określonej w lit. a), b) lub c).

Do przedsiębiorstw finansowych zalicza się między innymi instytucje kredytowe, przedsiębiorstwa inwestycyjne, zakłady ubezpieczeń i reasekuracji, fundusze emerytalne i programy zbiorowego inwestowania.

2.2. „Dyrektor” oznacza członka organu administracji, zarządu lub nadzoru przedsiębiorstwa finansowego.

2.3. „Funkcje kontrolne” oznaczają zarządzanie ryzykiem, kontrolę wewnętrzną i podobne funkcje pełnione w ramach przedsiębiorstwa finansowego.

2.4. „Zmienny składnik wynagrodzenia” oznacza element dyrektorskich uprawnień do wynagrodzenia przyznawany na podstawie kryteriów wynikowych, w tym premie.

NINIEJSZYM ZALECA:

SEKCJA I

Zakres i definicje

1. Zakres

- 1.1. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby zasady zawarte w sekcjach II, III i IV miały zastosowanie do wszystkich przedsiębiorstw finansowych posiadających swoją siedzibę zarządu lub siedzibę statutową na ich terytorium.
- 1.2. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby zasady zawarte w sekcjach II, III i IV miały zastosowanie do wynagrodzeń tych kategorii personelu, których działalność zawodowa ma istotny wpływ na profil ryzyka przedsiębiorstwa finansowego.

SEKCJA II**Polityka wynagrodzeń****3. Zagadnienia ogólne**

3.1. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby przedsiębiorstwa finansowe ustanawiały, realizowały i prowadziły politykę wynagrodzeń, która jest zgodna z zasadami rozsądnego i efektywnego zarządzania ryzykiem oraz sprzyja tym zasadom, jak również nie nakłania do podejmowania nadmiernego ryzyka.

3.2. Polityka wynagrodzeń powinna być zgodna ze strategią biznesową, celami, wartościami i długoterminowym interesem przedsiębiorstwa finansowego, w tym np. z perspektywami trwałego wzrostu, oraz z zasadami związanymi z ochroną inwestorów i klientów w procesie świadczenia usług.

4. Struktura polityki wynagrodzeń

4.1. Gdy wynagrodzenie zawiera składniki zmienne lub premie, polityka wynagrodzeń powinna być skonstruowana w sposób zapewniający odpowiednią równowagę pomiędzy stałymi i zmiennymi składnikami wynagrodzenia. Odpowiednie proporcje poszczególnych składników wynagrodzenia mogą być różne dla poszczególnych członków personelu, w zależności od uwarunkowań rynku oraz specyficznego kontekstu działalności przedsiębiorstwa finansowego. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby w ramach polityki wynagrodzeń przedsiębiorstwa finansowego ustalona była maksymalna wysokość zmiennego składnika wynagrodzenia.

4.2. Stały składnik wynagrodzenia powinien stanowić wystarczająco dużą część wynagrodzenia całkowitego, aby umożliwiać przedsiębiorstwu finansowemu prowadzenie w pełni elastycznej polityki premiowej. Przedsiębiorstwo finansowe powinno być w szczególności w stanie wstrzymać w całości lub częściowo premie, gdy dana osoba fizyczna, jednostka operacyjna lub przedsiębiorstwo finansowe nie spełnia kryteriów wynikowych. Przedsiębiorstwo finansowe powinno również być w stanie wstrzymać premie w przypadku znacznego pogorszenia się jego kondycji, w szczególności jeśli nie można dłużej zakładać, że może teraz lub będzie nadal mogło w przyszłości kontynuować swoją działalność na dotychczasowych warunkach.

4.3. W przypadku przyznania znacznej premii wypłata większej jej części powinna zostać odroczone na pewien minimalny okres. Kwotę odroczonej części premii należy ustalać w stosunku do całkowitej kwoty premii w porównaniu z całkowitą kwotą wynagrodzenia.

4.4. Odroczone części premii powinna uwzględniać niewygasłe zagrożenia związane z wynikami, do których odnosi się

premia, i może się składać z akcji, udziałów, opcji, gotówki lub innych funduszy, których wypłata została przesunięta do końca okresu odroczenia płatności. Pomiary przyszłych wyników, z którymi powiązany jest element odroczone, powinny być korygowane o ryzyko w sposób określony w pkt 5.

4.5. Wypłaty związane z wcześniejszym rozwiązaniem umowy, przyznawane na mocy postanowień umownych, powinny być powiązane z wynikami osiąganymi w dłuższym okresie czasu i opracowane w taki sposób, aby nie nagradzały niepowodzenia.

4.6. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby rada (nadzorczą) przedsiębiorstwa finansowego mogła żądać od członków personelu zwrotu całości lub części premii przyznanych za wyniki oparte na danych, które okazały się następnie w oczywisty sposób nieprawdziwe.

4.7. Struktura polityki wynagrodzeń powinna być okresowo aktualizowana, aby zapewnić jej ewolucję stosownie do zmiany sytuacji danego przedsiębiorstwa finansowego.

5. Pomiary wyników

5.1. W przypadku gdy wynagrodzenie powiązane jest z wynikami, jego całkowita kwota powinna opierać się na kombinacji oceny wyników danej osoby fizycznej i jednostki operacyjnej oraz ogólnych wyników przedsiębiorstwa finansowego.

5.2. Ocena wyników powinna odbywać się w ramach wieloletnich, tak aby procedura oceny była oparta na wynikach z dłuższego okresu i aby faktyczna wypłata premii była rozłożona w cyklu działalności gospodarczej przedsiębiorstwa.

5.3. Pomiary wyników stanowiących podstawę premii lub puli premii powinny uwzględniać korektę o bieżące i przyszłe ryzyko związane z wynikami stanowiącymi podstawę określenia premii lub puli premii oraz uwzględniać koszty zaangażowanego kapitału i wymaganą płynność.

5.4. Ustalając wyniki danej osoby fizycznej, należy uwzględniać kryteria niefinansowe, takie jak przestrzeganie wewnętrznych zasad i procedur oraz przestrzeganie standardów dotyczących relacji z klientami i inwestorami.

6. Ład korporacyjny

6.1. Polityka wynagrodzeń powinna przewidywać środki umożliwiające unikanie konfliktów interesów. Procedury ustalania wynagrodzeń w ramach przedsiębiorstwa finansowego powinny być jasne, udokumentowane i wewnętrznie przejrzyste.

- 6.2. Wynagrodzenie dyrektorów powinna ustalać rada (nadzorczą). Ponadto rada (nadzorczą) powinna ustanawiać ogólne zasady polityki wynagrodzeń przedsiębiorstwa finansowego i być odpowiedzialna za ich realizację.
- 6.3. W opracowaniu polityki wynagrodzeń powinny również uczestniczyć jednostki pełniące funkcje kontrolne, a w stosownych przypadkach również działy kadr oraz eksperci zewnętrzni.
- 6.4. Członkowie rady (nadzorczej) odpowiedzialni za politykę wynagrodzeń, członkowie komisji ds. wynagrodzeń oraz członkowie personelu uczestniczący w opracowaniu i realizacji polityki wynagrodzeń powinni mieć odpowiednią wiedzę specjalistyczną i być funkcjonalnie niezależni od jednostek operacyjnych, nad którymi sprawują kontrolę, a tym samym móc formułować niezależne osądy na temat adekwatności polityki wynagrodzeń, w tym na temat jej wpływu na kształtowanie się ryzyka oraz zarządzanie nim.
- 6.5. Bez uszczerbku dla ogólnej odpowiedzialności rady (nadzorczej) określonej w pkt 6.2., realizacja polityki wynagrodzeń powinna być poddawana przynajmniej raz do roku centralnemu i niezależnemu przeglądowi wewnętrznemu przez jednostki sprawujące funkcje kontrolne w celu weryfikacji jej zgodności ze strategiami i procedurami określonymi przez radę (nadzorczą). Jednostki sprawujące funkcje kontrolne powinny przedstawiać radzie (nadzorczej) sprawozdania z wyników tego przeglądu.
- 6.6. Członkowie personelu zaangażowani w proces kontroli powinni być niezależni od jednostek operacyjnych, które nadzorują, cieszyć się odpowiednim autorytetem i otrzymywać wynagrodzenie za osiągnięte cele związane z ich funkcjami, niezależnie od wyników obszarów działalności, nad którymi sprawują kontrolę. W szczególności w odniesieniu do zakładów ubezpieczeń i reasekuracji, jednostki sprawujące funkcje aktuarialne oraz aktuariusze wpisani do rejestru aktuariuszy powinni być wynagradzani w sposób współmierny do ich roli w zakładzie ubezpieczeń lub reasekuracji, a nie w zależności od wyników tego zakładu.
- 6.7. Ogólne zasady polityki wynagrodzeń powinny być dostępne dla członków personelu, w stosunku do których są stosowane. Wspomnianych członków personelu należy informować z wyprzedzeniem o kryteriach stosowanych przy ustalaniu ich wynagrodzeń i w procesie ich oceny. Proces oceny i polityka wynagrodzeń powinny być właściwie udokumentowane i przejrzyste dla poszczególnych członków personelu nimi objętych.

SEKCJA III

Ujawnianie informacji

7. Bez uszczerbku dla przepisów dotyczących poufności i ochrony danych, przedsiębiorstwo finansowe powinno

w sposób przejrzysty i łatwy do zrozumienia ujawniać właściwym zainteresowanym stronom odpowiednie informacje w sprawie polityki wynagrodzeń, o których mowa w sekcji II, oraz wszelkie aktualizacje w razie jej zmian. Informacje takie ujawniać można w formie niezależnej deklaracji dotyczącej polityki wynagrodzeń, informacji ujawnianych okresowo w rocznym sprawozdaniu finansowym lub w innej formie.

8. Należy ujawniać następujące informacje:

- a) informacje dotyczące procesu podejmowania decyzji stosowanego przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, w tym – w stosownych przypadkach – informacje na temat składu i mandatu komisji ds. wynagrodzeń, nazwisk konsultantów zewnętrznych, z których usług skorzystano przy ustalaniu polityki wynagrodzeń, oraz roli odpowiednich zainteresowanych stron;
- b) informacje na temat powiązania między wynagrodzeniem a wynikami;
- c) informacje na temat kryteriów stosowanych przy pomiarze wyników i korekty o ryzyko;
- d) informacje na temat kryteriów wynikowych, stanowiących podstawę uprawnień do akcji, opcji na akcje lub zmiennych składników wynagrodzenia;
- e) główne parametry oraz uzasadnienie systemu premii rocznych i wszelkich innych świadczeń niepieniężnych.

9. Ustalając zakres informacji, jakie powinny zostać ujawnione, państwa członkowskie powinny uwzględnić charakter, rozmiary jak również specyficzny zakres działalności danego przedsiębiorstwa finansowego.

SEKCJA IV

Nadzór

10. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby przy monitorowaniu stosowania zasad określonych w sekcjach II i III właściwe organy uwzględniły rozmiary przedsiębiorstwa finansowego, jak również charakter i złożoność jego działalności.
11. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby przedsiębiorstwa finansowe były w stanie przekazać ich właściwym organom informacje na temat objętej niniejszym zaleceniem polityki wynagrodzeń, w tym na temat zgodności z zasadami określonymi w niniejszym zaleceniu, w formie podlegającej odpowiednim aktualizacjom deklaracji w sprawie polityki wynagrodzeń.

12. Państwa członkowskie powinny dopilnować, aby właściwe organy mogły wystąpić z wnioskiem o dostęp i miały dostęp do wszystkich informacji potrzebnych im do oceny stopnia, w jakim przedsiębiorstwa finansowe stosują się do zasad określonych w sekcjach II i III.

SEKCJA V

Przepisy końcowe

13. Zachęca się państwa członkowskie do podjęcia w terminie do dnia 31 grudnia 2009 r. niezbędnych środków na rzecz stosowania niniejszego zalecenia oraz do powiadomienia Komisji o środkach podjętych zgodnie z niniejszym zaleceniem, w celu umożliwienia Komisji ścisłego monitorowania rozwoju sytuacji oraz dokonania na tej podstawie oceny potrzeby podjęcia dalszych środków.
14. Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 kwietnia 2009 r.

W imieniu Komisji

Siim KALLAS

Wiceprzewodniczący

ZALECENIE KOMISJI**z dnia 30 kwietnia 2009 r.****uzupełniające zalecenia 2004/913/WE i 2005/162/WE w sprawie systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym****(Tekst mający znaczenie dla EOG)**

(2009/385/WE)

KOMISJA WSPÓLNOT EUROPEJSKICH,

uwzględniając Traktat ustanawiający Wspólnotę Europejską, w szczególności jego art. 211 tiret drugie,

a także mając na uwadze, co następuje:

- (1) Komisja przyjęła kolejno: zalecenie 2004/913/WE z dnia 14 grudnia 2004 r. w sprawie wspierania odpowiedniego systemu wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym⁽¹⁾, a następnie zalecenie 2005/162/WE z dnia 15 lutego 2005 r. dotyczące roli dyrektorów niewykonawczych lub będących członkami rady nadzorczej spółek giełdowych i komisji rady (nadzorczej)⁽²⁾. Główne cele wspomnianych zaleceń to zapewnienie przejrzystości praktyk w sferze wynagrodzeń, zapewnienie kontroli akcjonariuszy nad polityką wynagrodzeń oraz wynagrodzeniami indywidualnymi poprzez ich ujawnienie oraz wprowadzenie obowiązku wiążącego lub doradczego głosowania nad uchwałą zatwierdzającą deklarację dotyczącą wynagrodzeń, a także wymogu zgody akcjonariuszy na wprowadzenie systemów wynagrodzeń opartych na akcjach, oraz zapewnienie efektywnego i niezależnego nadzoru sprawowanego przez instancje niewykonawcze, przy udzieleniu komisji ds. wynagrodzeń co najmniej głosu doradczego w kwestiach wynagrodzeń.
- (2) Z zaleceń wynika, iż Komisja powinna monitorować rozwój sytuacji, z uwzględnieniem wdrażania i stosowania określonych w zaleceniach zasad, oceniając ewentualną potrzebę podjęcia dalszych środków. Co więcej, jak wynika z doświadczeń ostatnich lat, w szczególności w świetle obserwowanego ostatnio kryzysu finansowego, struktury wynagrodzeń ulegały coraz dalej idącej komplikacji i nadmiernemu powiązaniu z wynikami krótkoterminowymi, w niektórych przypadkach prowadząc do zbyt wysokich wynagrodzeń, nie znajdujących uzasadnienia w wynikach pracy wynagradzanych osób.
- (3) Jakkolwiek forma, struktura i poziom wynagrodzeń dyrektorów w dalszym ciągu pozostaje zasadniczo w kompetencji przedsiębiorstw, ich akcjonariuszy, a w stosownych przypadkach również przedstawicieli pracowników, zdaniem Komisji zachodzi konieczność wprowadzenia dodatkowych reguł dotyczących struktury

wynagrodzeń dyrektorów przyjętej przez dane przedsiębiorstwo w ramach polityki wynagrodzeń oraz procedury ustalania wynagrodzeń i nadzoru nad tą procedurą.

- (4) W stosownych przypadkach niniejsze zalecenie pozostaje bez uszczerbku dla praw partnerów społecznych w toku rokowań zbiorowych.
- (5) Obowiązujący system wynagrodzeń dyrektorów spółek notowanych na rynku regulowanym należy wzmocnić za pomocą zasad uzupełniających reguły zawarte w zaleceniach 2004/913/WE i 2005/162/WE.
- (6) Struktura wynagrodzeń dyrektorów powinna sprzyjać długoterminowej stabilności przedsiębiorstwa i gwarantować wynagrodzenie oparte na wynikach pracy. Zmienne składniki wynagrodzenia powinny zatem być powiązane z określonymi z góry, wymiernymi kryteriami wynikowymi, w tym także o charakterze innym niż finansowy. Poszczególne zmienne składowe wynagrodzenia powinny być poddane ograniczeniom. Wypłatę zmiennych składników wynagrodzenia o znacznej wartości powinno się odraczać na pewien czas – na przykład na trzy do pięciu lat – przy jednoczesnym obwarowaniu jej warunkami związanymi z wynikami przedsiębiorstwa. Ponadto przedsiębiorstwo powinno mieć możliwość odzyskiwania zmiennych składników wynagrodzenia wypłaconych na podstawie danych, które okazały się w oczywisty sposób nieprawdziwe.
- (7) Konieczne jest zagwarantowanie, żeby odprawy z tytułu rozwiązania umowy nazywane „złotymi spadochronami” nie stanowiły nagrody za niepowodzenie, ale by faktycznie pełniły podstawową funkcję zabezpieczenia na wypadek wcześniejszego ustania stosunku umownego. W tym celu wypłaty odprawy z tytułu rozwiązania umowy należy z góry ograniczyć do określonej kwoty i okresu wypowiedzenia, tak by nie przekraczały zasadniczo dwuletniego wynagrodzenia stałego (wliczając wyłącznie stałą składową wynagrodzenia w skali roku), zakazując wypłacania odprawy z tytułu rozwiązania umowy ze względu na niezadowolające wyniki lub na własną prośbę pracownika. Nie wyklucza to wypłaty odpraw z tytułu wcześniejszego rozwiązania umowy w związku ze zmianą strategii przedsiębiorstwa lub też z jego połączeniem bądź przejęciem przedsiębiorstwa.

⁽¹⁾ Dz.U. L 385 z 29.12.2004, s. 55.⁽²⁾ Dz.U. L 52 z 25.2.2005, s. 51.

- (8) Systemy wynagradzania dyrektorów akcjami, opcjami na akcje lub innymi prawami nabycia akcji bądź otrzymania wynagrodzenia w oparciu o zmiany cen akcji powinny być ściślej powiązane z wynikami i z wytwarzaniem długoterminowej wartości przedsiębiorstwa. Dlatego też akcje takie powinny być objęte stosownym okresem nabywania uprawnień, z zastrzeżeniem, że nabycie uprawnień obwarowane jest warunkami dotyczącymi wyników przedsiębiorstwa. Co do egzekwowania opcji na akcje lub innych uprawnień do nabycia akcji bądź do wynagrodzenia na podstawie zmian cen akcji, powinno ono być zastrzeżone przez odpowiednio długi czas, a prawo do ich egzekwowania powinno być uzależnione od warunków określonych wynikami przedsiębiorstwa. W celu dalszego zapobiegania konfliktom interesów w przypadku dyrektorów posiadających akcje zarządzanego przedsiębiorstwa, dyrektorów tych należy zobowiązać do zachowania pewnej części swoich akcji aż do zakończenia pełnienia przez nich funkcji.
- (9) Dla usprawnienia dokonywanej przez akcjonariuszy oceny polityki wynagrodzeń przedsiębiorstwa i dla pogłębienia odpowiedzialności spółki wobec akcjonariuszy, deklaracja dotycząca wynagrodzeń powinna być możliwie jasno i przystępnie sformułowana. Co więcej, konieczne będzie dalsze ujawnianie informacji dotyczących struktury wynagrodzeń.
- (10) W trosce o pogłębienie odpowiedzialności przedsiębiorstw, należy zachęcać akcjonariuszy do uczestnictwa w walnych zgromadzeniach i rozważnego posługiwania się przysługującymi im głosami. Zwłaszcza akcjonariusze instytucjonalni powinni wykazać inicjatywę w kontekście gwarantowania pogłębionej odpowiedzialności rad nadzorczych w sferze wynagrodzeń.
- (11) Komisja ds. wynagrodzeń, o której mowa w zaleceniu 2005/162/WE, pełni istotną rolę w opracowywaniu polityki przedsiębiorstwa w sferze wynagrodzeń, zapobieganiu konfliktom interesów oraz nadzorowaniu postawy rad (nadzorczych) w kontekście wynagrodzeń. Mając na uwadze zwiększenie wpływu tych komisji wskazanym byłoby powoływanie do każdej komisji przynajmniej po jednym członku dysponującym specjalistyczną wiedzą w dziedzinie wynagrodzeń.
- (12) Konsultanci ds. wynagrodzeń są narażeni na konflikt interesów, kiedy przykładowo doradzają komisji ds. wynagrodzeń w sprawie praktyk i ustaleń w sferze wynagrodzeń, będąc jednocześnie doradcami przedsiębiorstwa i dyrektorów wykonawczych lub zarządzających. Komisjom ds. wynagrodzeń należy zalecić ostrożność w zatrudnianiu konsultantów ds. wynagrodzeń dla uniknięcia sytuacji, w której ci sami konsultanci doradzają jednocześnie działowi kadr i dyrektorowi wykonawczemu lub zarządzającemu jednego przedsiębiorstwa.
- (13) Zważywszy na istotne znaczenie kwestii wynagrodzeń dyrektorów i mając na celu usprawnienie rzeczywistego wykonania wspólnotowych ram prawnych w dziedzinie wynagrodzeń dyrektorów, Komisja nosi się z zamiarem intensywnego posługiwania się różnymi mechanizmami monitorowania w rodzaju corocznych tabel wyników czy też wzajemnej oceny przez państwa członkowskie. Ponadto Komisja zamierza wy badać możliwości standaryzacji wymogów w zakresie ujawniania polityki wynagrodzeń dyrektorów.
- (14) Zgłoszenie środków podejmowanych przez państwa członkowskie zgodnie z niniejszym zaleceniem powinno obejmować przejrzysty harmonogram przyjmowania przez przedsiębiorstwa założeń polityki wynagrodzeń zgodnej z zasadami określonymi w niniejszym zaleceniu,

NINIEJSZYM ZALECA:

SEKCJA I

Zakres i definicje

1. Zakres

1.1. Zakres sekcji II niniejszego zalecenia pokrywa się z zakresem określonym na potrzeby zalecenia 2004/913/WE.

Zakres sekcji III niniejszego zalecenia pokrywa się z zakresem określonym na potrzeby zalecenia 2005/162/WE.

1.2. Państwa członkowskie powinny podjąć odpowiednie środki w celu zagwarantowania, aby spółki notowane na rynku regulowanym, do których odnoszą się zalecenia 2004/913/WE i 2005/162/WE, uwzględniły również niniejsze zalecenie.

2. Definicje uzupełniające definicje zawarte w zaleceniach 2004/913/WE i 2005/162/WE

2.1. „Zmienne składniki wynagrodzenia” oznaczają elementy dyrektorskich uprawnień do wynagrodzenia przyznawane na podstawie kryteriów wynikowych, w tym premie.

2.2. „Odprawa z tytułu rozwiązania umowy” oznacza dowolną wypłatę przysługującą dyrektorowi wykonawczemu lub zarządzającemu związaną z wcześniejszym rozwiązaniem umowy, włącznie z płatnościami uzależnionymi od długości okresu wypowiedzenia oraz z zawartą w umowie klauzulą o zakazie konkurencji.

SEKCJA II

Polityka wynagrodzeń

(zalecenie Komisji 2004/913/WE, sekcja II)

3. Struktura polityki wynagrodzeń w odniesieniu do dyrektorów

3.1. W przypadku polityki wynagrodzeń obejmującej zmienne składniki wynagrodzenia przedsiębiorstwo powinno poddać poszczególne zmienne składniki ograniczeniom. Wynagrodzenie stałe powinno być wystarczające, by przedsiębiorstwo mogło wstrzymać wypłatę zmiennych składników wynagrodzenia w przypadku niespełnienia kryteriów wynikowych.

3.2. Wypłata zmiennych składników wynagrodzenia powinna zatem być w każdym przypadku powiązana z określonymi z góry, wymiernymi kryteriami wynikowymi.

Kryteria wynikowe powinny sprzyjać długoterminowej stabilności przedsiębiorstwa, a w ich skład powinny wchodzić kryteria o charakterze innym niż finansowy, związane z wytwarzaniem długoterminowej wartości przedsiębiorstwa, takie jak przestrzeganie obowiązujących przepisów i procedur.

3.3. W przypadku przyznania prawa do zmiennego składnika wynagrodzenia, jego większa część powinna być odraczana na określony minimalny okres nabywania uprawnień. Odroczoną część zmiennego składnika wynagrodzenia należy ustalić w stosunku do wielkości zmiennego składnika wynagrodzenia w porównaniu do stałych składników wynagrodzenia.

3.4. Uzgodnienia zawarte w umowie w przypadku dyrektorów wykonawczych lub zarządzających powinny uwzględniać postanowienia umożliwiające przedsiębiorstwu żądanie zwrotu zmiennych składników wynagrodzenia wypłaconych na podstawie danych, które okazały się w oczywisty sposób nieprawdziwe.

3.5. Wypłata odprawy z tytułu rozwiązania umowy nie może przekraczać określonej kwoty lub liczby lat wynagrodzenia stałego, tak by zasadniczo nie przekraczała dwuletniego stałego wynagrodzenia lub równoważnej kwoty.

Nie należy dopuszczać wypłacania odprawy z tytułu rozwiązania umowy ze względu na niezadowalające wyniki.

4. Wynagrodzenie oparte na akcjach

4.1. Prawa własności akcji nie powinny nabierać mocy wcześniej niż po upływie co najmniej trzech lat od czasu ich przyznania w formie wynagrodzenia.

Prawo egzekwowania opcji na akcje lub innych uprawnień do nabycia akcji bądź do wynagrodzenia na podstawie zmian cen akcji powinno być zastrzeżone przez okres przynajmniej trzech lat od chwili ich przyznania w formie wynagrodzenia.

4.2. Nabywanie praw własności akcji lub uprawnień do egzekwowania opcji na akcje oraz wszelkich innych uprawnień do nabycia akcji bądź do wynagrodzenia na podstawie zmian cen akcji powinno być powiązane z określonymi z góry, wymiernymi kryteriami wynikowymi.

4.3. Po ich ostatecznym nabyciu, dyrektorzy powinni zachować pewną liczbę akcji aż do zakończenia pełnienia przez nich funkcji, w zależności od potrzeby pokrycia ewentualnych kosztów związanych z nabyciem udziałów. Należy określić liczbę akcji, które należy zatrzymać, przykładowo jako

dwukrotność wartości łącznego wynagrodzenia w skali roku (z uwzględnieniem zarówno jego stałych, jak i zmiennych składników).

4.4. Akcje nie powinny stanowić formy wynagrodzenia dyrektorów niewykonawczych lub będących członkami organu nadzorczego.

5. Jawność polityki wynagrodzeń dyrektorów

5.1. Deklaracja dotycząca wynagrodzeń, o której mowa w pkt 3.1 zalecenia 2004/913/WE, powinna być możliwie przejrzysta i zrozumiała.

5.2. Niezależnie od informacji określonych w pkt 3.3 zalecenia 2004/913/WE w deklaracji dotyczącej wynagrodzeń należy zawrzeć, co następuje:

a) objaśnienie sposobu, w jaki wybór kryteriów wynikowych przyczynia się do długofalowych interesów przedsiębiorstwa zgodnie z pkt 3.2 niniejszego zalecenia;

b) objaśnienie metod stosowanych do rozstrzygnięcia, czy spełnione zostały kryteria wynikowe;

c) wystarczające informacje na temat okresu odroczenia w odniesieniu do zmiennych składników wynagrodzenia, o których mowa w pkt 3.3 niniejszego zalecenia;

d) wystarczające informacje dotyczące polityki w odniesieniu do odprawy z tytułu rozwiązania umowy, o której mowa w pkt 3.4 niniejszego zalecenia;

e) wystarczające informacje na temat okresu odroczenia w odniesieniu do wynagrodzenia opartego na akcjach, o którym mowa w pkt 4.1 niniejszego zalecenia;

f) wystarczające informacje dotyczące polityki w odniesieniu do zachowania akcji po ich nabyciu, o którym mowa w pkt 4.3 niniejszego zalecenia;

g) wystarczające informacje dotyczące składu grup analogicznych przedsiębiorstw, których polityka w sferze wynagrodzeń podlegała zbadaniu w trakcie określania polityki wynagrodzeń danego przedsiębiorstwa.

6. Głosowanie akcjonariuszy

6.1. W stosownych przypadkach należy zachęcać akcjonariuszy, a w szczególności instytucjonalnych, do uczestnictwa w walnych zgromadzeniach i rozważnego posługiwania się przysługującymi im głosami przy podejmowaniu decyzji w sprawach wynagrodzeń dyrektorów, z zachowaniem zasad określonych w niniejszym zaleceniu oraz w zaleceniach 2004/913/WE i 2005/162/WE.

SEKCJA III**Komisja ds. Wynagrodzeń**

(zalecenie Komisji 2005/162/WE, załącznik I pkt 3)

7. Tworzenie i skład

7.1. Przynajmniej jeden z członków komisji ds. wynagrodzeń powinien dysponować wiedzą i doświadczeniem w dziedzinie polityki wynagrodzeń.

8. Rola

8.1. Zadaniem komisji ds. wynagrodzeń jest dokonywanie regularnych przeglądów polityki wynagrodzeń przedsiębiorstwa w odniesieniu do dyrektorów wykonawczych lub zarządzających i jej wykonania.

9. Tryb funkcjonowania

9.1. Komisja ds. wynagrodzeń powinna wykonywać powierzone jej funkcje w sposób całkowicie niezależny i rzetelny.

9.2. Korzystając z usług doradcy w celu uzyskania informacji na temat standardów w dziedzinie systemów wynagrodzeń występujących na rynku, komisja ds. wynagrodzeń powinna zadbać, aby doradca taki nie świadczył jednocześnie usług w dziedzinie doradztwa działowi kadr ani dyrektorom wykonawczym lub zarządzającym tego samego przedsiębiorstwa.

9.3. Pełniąc swoje funkcje, komisja ds. wynagrodzeń powinna dopilnować, aby wynagrodzenie każdego z dyrektorów wykonawczych lub zarządzających pozostawało proporcjo-

nalne do wynagrodzenia innych dyrektorów wykonawczych lub zarządzających i pozostałych pracowników przedsiębiorstwa.

9.4. Komisja ds. wynagrodzeń powinna składać akcjonariuszom sprawozdania z pełnienia swoich funkcji i być w tym celu reprezentowana na walnych zebraniach.

SEKCJA IV**Przepisy końcowe**

10. Zachęca się państwa członkowskie do podjęcia w terminie do dnia 31 grudnia 2009 r. niezbędnych środków na rzecz stosowanie niniejszego zalecenia.

Państwa członkowskie zachęca się do przeprowadzenia konsultacji w tej kwestii na szczeblu krajowym, obejmujących zainteresowane strony, oraz do powiadomienia Komisji o środkach podjętych zgodnie z niniejszym zaleceniem, w celu umożliwienia Komisji ścisłego monitorowania rozwoju sytuacji oraz dokonania na tej podstawie oceny potrzeby podjęcia dalszych środków.

11. Niniejsze zalecenie skierowane jest do państw członkowskich.

Sporządzono w Brukseli, dnia 30 kwietnia 2009 r.

W imieniu Komisji
Siim KALLAS
Wiceprzewodniczący

CENY PRENUMERATY w 2009 r. (bez VAT, włącznie z normalną opłatą za dostawę przesyłki)

Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	1 000 EUR/rok (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	100 EUR/miesiąc (*)
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, wersja papierowa + roczne wydanie CD-ROM	w 22 językach urzędowych UE	1 200 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	700 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria L, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	70 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	400 EUR/rok
Dziennik Urzędowy UE, seria C, wyłącznie wersja papierowa	w 22 językach urzędowych UE	40 EUR/miesiąc
Dziennik Urzędowy UE, serie L i C, miesięczne wydanie CD-ROM (komplet)	w 22 językach urzędowych UE	500 EUR/rok
Suplement do Dziennika Urzędowego (seria S) – Ogłoszenia o przetargach, CD-ROM dwa razy w tygodniu	wielojęzyczny: w 23 językach urzędowych UE	360 EUR/rok (= 30 EUR/miesiąc)
Dziennik Urzędowy UE, seria C – Konkursy	w językach, których dotyczy konkurs	50 EUR/rok

(*) Pojedyncze egzemplarze: od 1 do 32 stron: 6 EUR
 od 33 do 64 stron: 12 EUR
 powyżej 64 stron: cena ustalana indywidualnie

Prenumerata *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*, który jest wydawany w językach urzędowych Unii, dostępna jest w 22 wersjach językowych. Dziennik Urzędowy składa się z dwóch serii – L (Legislacja) oraz C (Informacje i zawiadomienia).

Dla każdej wersji językowej jest otwierana osobna prenumerata.

Zgodnie z rozporządzeniem Rady (WE) nr 920/2005, opublikowanym w Dzienniku Urzędowym L 156 z dnia 18 czerwca 2005 r., instytucje Unii Europejskiej nie mają obowiązku sporządzania wszystkich aktów prawnych w języku irlandzkim ani publikowania ich w tym języku. W związku z tym irlandzkie wydania Dziennika Urzędowego sprzedawane są osobno.

Prenumerata Suplementu do Dziennika Urzędowego (seria S – Ogłoszenia o przetargach) obejmuje wszystkie 23 wersje językowe na pojedynczym CD-ROM-ie.

Na żądanie prenumeratorzy *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* mogą otrzymać różne załączniki do Dziennika Urzędowego. Prenumeratory informowani są o publikacji załączników poprzez zawiadomienia dołączane do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej*.

Sprzedaż i prenumerata

Odpłatne publikacje, wydawane przez Urząd Oficjalnych Publikacji Wspólnot Europejskich, dostępne są u naszych dystrybutorów handlowych. Wykaz dystrybutorów handlowych znajduje się na stronie internetowej:

http://publications.europa.eu/others/agents/index_pl.htm

Portal EUR-Lex (<http://eur-lex.europa.eu>) zapewnia bezpośredni i bezpłatny dostęp do prawodawstwa Unii Europejskiej. EUR-Lex umożliwia dostęp do *Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej* oraz traktatów, aktów prawnych, orzecznictwa oraz aktów przygotowawczych.

Dodatkowe informacje o Unii Europejskiej znajdują się na stronie: <http://europa.eu>